

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

5.Bf.126/2021/41. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2021. november 17. és december 1. napján megtartott nyilvános, folytatólagos tárgyalás alapján a 2021. december 13. napján tartott tanácsülésen meghozta a következő

ÍTÉLETET:

Az emberölés büntette miatt Terhelt1 ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék a 2021. március 3. napján kihirdetett 31.B.409/2020/41. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlott terhére megállapított emberölés büntettét a Btk. 160.§ (2) bekezdés h) pontja szerint is minősíti; a közbiztonság elleni büntettet egyrendbeli folytatólagosan elkövetett lőfegyverrel és lőszerrel visszaélés büntettének [Btk. 325. § (1) bekezdés a) pont 1. fordulat és (2) bekezdés a) pont 1. fordulat] minősíti.

Az elkobozni rendelt bűnjelek közül a Budapesti Rendőr-főkapitányságnál 01000/2215/2018. bü I. számú bűnjeljegyzéken 4., 5., 6., 7., 13., 17. és 18. tétel alatt nyilvántartott fegyvereket és tartozékait a Nemzeti Szakértői és Kutató Központ Fegyvergyűjteményének térítés nélkül átadja.

Az elsőfokú eljárásban felmerült bűnügyi költségből a vádlottat terhelő összeg helyesen 16.418.318 (tizenhatmillió-négyszáztizennyolcezer-háromszáztizennyolc) forint.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja azzal, hogy a tárgyalási határnapok közül a 2020. november 3-i előkészítő ülést mellőzi, a vádlott születési neve: vádlott nevel; a letartóztatás kezdő napja 2019. július 18., 2019. július 17-én a vádlott őrizetben volt, a II. számú bűnjeljegyzékben szereplő bűnjeleket jelenleg a Fővárosi Törvényszék Gazdasági Hivatala Bj.1234/2020. számon, a Mercedes Benz ML63 AMG típusú, forgalmi rendszám1 frszú személygépkocsit a Fővárosi Törvényszék Gazdasági Hivatal Bűnjel Csoportja Bj. 3400-II/9/2021. számon kezeli.

A szabadságvesztésbe beszámítja a vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetése óta letartóztatásban töltött időt.

Köteles a vádlott a másodfokú eljárásban felmerült 162.768 (egyszázhatvankettőezer-hétszázhatvannyolc) forint bűnügyi költséget az államnak megfizetni.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2021. március 3. napján kihirdetett 31.B.409/2020/41. számú ítéletében Terhelt1 vádlottat bűnösnek mondta ki emberölés büntetében [Btk. 160. § (1) és (2) bekezdés a) és f) pont], 3 rendbeli lőfegyverrel vagy lőszerrel visszaélés büntetében [Btk. 325. § (1) bekezdés a) és (2) bekezdés a) pont] és 4 rendbeli felbujtóként elkövetett közokirat-hamisítás büntetében [Btk. 342. § (1) bekezdés a) pont]. Ezért – halmazati büntetésül – életfogytig tartó szabadságvesztésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát fegyházban állapította meg azzal, hogy a vádlott feltételes szabadságra legkorábban 40 év után bocsátható. A szabadságvesztésbe beszámítani rendelte a vádlott által átadási letartóztatásban és letartóztatásban töltött időt. Határozott a bűnjelekről, a bűnügyi költség viseléséről, továbbá tanú12 polgári jogi igényét elutasította.

[2] Az ítélet ellen az ügyész a vádlott terhére jelentett be fellebbezést a feltételes szabadság lehetőségéből való kizárás érdekében, míg a vádlott és védője minden vádpontot érintően fellebbezett – az 1., 3. és 4. tényállás esetén bűncselekmény, a 2. tényállást érintően bizonyítottság hiányában történő felmentés érdekében. Másodlagosan összességében a büntetés enyhítéséért élt jogorvoslattal.

[3] A védő fellebbezésének írásbeli indokolásában az 1. tényállási pont tekintetében (és ehhez kapcsolódóan a 3. és 4. tényállás esetén is) jogos védelemre és végszükségre, továbbá a társadalomra veszélyesség hiányára, a 2. tényállás tekintetében pedig a bűncselekmény bizonyítottságának hiányára hivatkozott.

[4] Az helység5-i cselekmény kapcsán érvelt azzal, hogy a jogos védelem és a végszükség esetében a jogi tárgy sérelme vagy veszélyeztetése ellenére hiányzik a társadalomra veszélyesség, mert ezt a sérelmet vagy veszélyt más társadalmi előny kiegyenlíti vagy felül is múlja. Példaként hozta fel, hogy jogos védelem esetében a támadó megölése konkrét sérelmet okoz ugyan, de végső soron a jogi tárgy védelme szempontjából ennél nagyobb a társadalmi haszna. A büntetés kiszabásának elveiből is az következik, hogy a konkrét cselekmény társadalomra veszélyességének fokát minden esetben vizsgálni kell, és egyebek között ehhez kell igazítani a büntetés mértékét. A cselekmény társadalomra veszélyességének fokát a jogalkalmazó a törvényi keretek között értékelheti. Szerinte előfordulhatnak – ha kivételesen is – olyan tényállásszerű cselekmények, amelyek nem sértik vagy veszélyeztetik az adott bűncselekmény jogi tárgyát, és ezért nem veszélyesek a társadalomra, ezt a lehetőséget a törvény elismeri azzal, hogy a társadalomra veszélyességet a bűncselekmény fogalmi ismérvévé tette. A bírói gyakorlatban korábban is volt példa arra, hogy formálisan tényállásszerű cselekmények az elkövetés konkrét, sajátos körülményei között nem jelentettek sérelmet vagy veszélyt a jogrendre. [HGY 1999.81. illetve BH 2000.238., BH 2001.307.]

[5] A vádlott szerint köztudottan alvilági, maffiaszervezetek célpontja volt, ezt a vádlott által a Budapesten ellene elkövetett emberölési kísérlet miatt tett feljelentéssel is alátámasztani kívánta. Az helység5-ben meggyilkolt név2č is alvilági személy volt, ezt az

ezen vádponttal összefüggésben meghallgatott tanúk tanú⁴⁰, tanú⁴¹, tanú⁴², tanú⁴³ és tanú⁴⁴) is igazolták. Ezért álláspontja szerint a vádlott olyan helyzetben volt, ahol az élete forgott kockán, alappal kellett arra számítania, hogy az életére törnek, így azt kellett mérlegelnie, hogy megvárja-e, amíg olyan szituációba kerülhet a rá vadászó „ellenség”, hogy megölje, vagy pedig felderítvén a rá vadászó személyt/személyeket, megelőzi mindezt. Szerinte érthető módon a vádlott az utóbbit választotta, vagyis az ő életének védelme állt más személy életével szemben, és így az Alaptörvényben szabályozott abszolút érvényű, élethez való jogát érvényesítette.

[6] Mindezt álláspontja szerint a vádlott esetében megállapítható akár a jogos védelem, akár pedig a végszükség, továbbá egyértelműen megállapítható a társadalomra veszélyesség hiánya is, ugyanis semmi mással nem tudta elhárítani a rá leselkedő, és őt közvetlenül fenyegető veszélyt. Viszont abban a feszült helyzetben, amiben az eset történt, nem volt képes felmérni azt, hogy nagyobb sérelmet okozott, mint amilyennek az elhárítására törekedett. (Btk. 23.§ (1), (2) bekezdés). Mivel háborús körülmények között szocializálódott, ez markánsan kihatott a személyiségfejlődésére, és ezt csak tovább fokozta, hogy a helys²ban eluralkodó helyzet okán számos barátját, ismerőst, rokonát veszítette el úgy, hogy az alvilági bűnbandák emberek tucatjait ölték meg a nyílt utcán vagy rabolták el és kínozták halálra.

[7] E körülmények megítélése szerint teljes mértékben kihatnak a lőfegyverrel-és lőszerrel való visszaélés miatti vádra és a közokirat hamisítás miatti felbujtásra, mert ezekre is a saját életének védelme érdekében volt szükség.

[8] A patak¹-pataknál történt emberölés vonatkozásában mindenekelőtt arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének ide vonatkozó része olyan súlyos ténybeli tévedésektől és hibáktól hemzseg, melyek teljes mértékben iratellenesek, téves és egyben hibás következtetések, így álláspontja szerint alappal merül fel az ítélet hatályon kívül helyezésének kérdése is.

[9] Ugyanis ezen ügyel összefüggésben a tények kizárólag a helyszíni szemle adatai, a kihallgatott tanúk elmondása, a beszerzett kamerafelvételek és a vádlott vallomása alapján voltak megállapíthatóak.

[10] Bár a vádlott beismerte a szóban forgó gyilkosság elkövetését, de az csak egy stratégiai lépés volt a részéről azért, hogy barátnőjének nyújtson segítséget, hiszen vele szemben szintén büntetőeljárás indult, s ez már a Budai Központi Kerületi Bíróság 13.Bny.100/2020/3. számú jegyzőkönyvének 2-3. oldalán is megtalálható.

[11] A genetikai vizsgálat igazolta a vádlott által a barátnőjével összefüggésben előadottakat és magyarázattal szolgált arra, hogy miként kerülhettek a barátnőjének a genetikai nyomai a gyilkosság helyszínén található csomagolóanyagra.

[12] Álláspontja szerint nincs annak jelentősége, hogy az élettársa ellen milyen bűncselekmény miatt indult büntetőeljárás, miként annak sem, hogy mennyi ideig tartotta fenn a beismerő vallomását, mert a lényeg az volt, hogy a barátnője védelemre szorult.

[13] Az sem lehet hivatkozási alap, hogy a vádlott az eljárás során védővel járt el, mert ettől függetlenül az eljáró hatóságnak prezentálnia kellett volna az egyéb törvényes bizonyítékokat, „nem mentesülhetett ezzel a további munkavégzés alól”.

[14] Csak találgatásnak és félremagyarázásnak értékelte azt az elsőbírői megállapítást, hogy a vádlott „megsétáltatta a TEK-eseket”, mert annak sincs semmi jelentősége, hogy a vádlott mit mondott a fegyver rejtékhelyével kapcsolatban, hisz nem is ő követte el a gyilkosságot.

[15] Tény, hogy sem a gyilkos fegyver, sem pedig a hozzá használt hangtompító mind a mai napig nem került elő, a vádlottnál megtalált és lefoglalt hangtompítóról ugyanis a fegyverszakértő megállapította, hogy az a patak1-pataknál használt 9 mm-es lövedékhez nem használható.

[16] De mégha a vádlott is lett volna a tettes, pusztán a beismerő vallomást kevésnek tartotta az elítéléséhez: be kellett volna szerezni a további bizonyítékokat is, melyek kétség nélkül igazolják az elkövetést.

[17] Ilyeneket az ügyben szerinte nem sikerült feltárni, sőt, a vádlott konkrétan meg is nevezte az elkövetőt tanú45 „alias aliasnév6” személyében. Nevezett számos alkalommal fordult meg Magyarországon, melyre vonatkozóan adatok találhatók a nyomozati iratokban. Feljegyzés készült találkozóról a Kávészó2-ben sértett1-val, fényképfelvétel készült a Hotel1-ben ezen személyről. Ő és sértett1 kábítószeres üzleti kapcsolatban álltak egymással.

[18] Azt, hogy a helyszínen több személy tartózkodott, tanú35 tanú is állította, elmondta ugyanis, hogy egy alkalommal puffanást hallott, melynek hallatára elindult az Center1 irányába, ahol egy fehér színű Mercedes gépkocsit látott parkolni, továbbá a Center2 parkolójában látott egy sötét színű gépkocsit parkolni. Az Center1 irányába látott a gáton 2 embert egymás mögött futni, ők sötét ruházatban voltak, és a mozgásuk alapján férfinak tűntek.

[19] Ugyanerre bizonyíték a bevásárlóközpont1 7. kamera által a 2018. szeptember 19. 22:00 - 2018.09.20. 22:46 közötti időben rögzítettek elemzéséről készült feljegyzés. E szerint 23:00:48 órakor két személy érkezett a bevásárlóközpont1 sarkának irányából (bűncselekmény elkövetésének irányából), beszállnak egy ezüst színű kocsiba. A 2018. szeptember 23-i feljegyzés 3. oldalára is hivatkozott, mely rögzíti a 22:51 és 22:58 között észlelt mozgásokat, és amelyeken két „árnynak” a Mercedes ML irányából egy ismeretlen autó felé történő mozgását írja le, majd megállapítja, hogy „Ha elfogadjuk a feltételezést, hogy az elkövetők érkeztek az ismeretlen autóval és ugyanaz az autó ment vissza értük 7 perc múlva, akkor nagy valószínűséggel a bűncselekmény elkövetése látható a felvételeken.” Ebből szerinte az következik, hogy a nyomozó hatóság szerint is több ember tartózkodott a gyilkosság helyszínén, mely teljes mértékben összhangban áll a vádlott által elmondottakkal. tanú35 tanú pedig szintén látott a helyszínen egy sötét színű autót. Sérelmezte, hogy bár mindegyik már az elsőfokú bírósági eljárás során is hivatkozott, azonban azokon a törvényszék

átlépett, még magyarázattal sem szolgált arra nézve, hogy mindezek miért nem vehetők figyelembe.

[20] Ezért nem tett eleget az indokolási kötelezettségének, amely meglátása szerint önmagában is megalapozhatja az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését a Be. 609.§ (1) bekezdés és (2) bekezdés d) pontja alapján.

[21] Érvelt azzal, hogy az csak találgatás, miszerint az aliasnév⁶ néven megnevezett személy valójában név⁶, és azt meg végképp érthetetlennek minősítette, hogy miként függ össze a sértett¹ elleni gyilkosság azzal, hogy a vádlott név⁶-tal érkezett együtt helység⁵-be. Nem fejtette ki az elsőfokú bíróság, hogy miből gondolta úgy, hogy a vádlott által megnevezett aliasnév⁶ valójában név⁶, erre sincs semmilyen bizonyíték.

[22] Mivel szerinte a vádhatóság sincsen annak az adatnak a birtokában, hogy valójában mely időpontban következett be a gyilkosság, ezért már az „alap-adat” is hiányzik.

[23] Ezt meghaladóan a legmarkánsabb problémának azt minősítette, hogy az elsőfokú bíróság által rögzítettek és a helyszíni szemle megállapításai, adatai „köszönőviszonyban sincsenek egymással”. Az elsőfokú bíróság ugyanis azt állapította meg tényállásként, hogy a gépkocsi csomagtartójába hajló sértettet a vádlott közvetlen közletről célzottan tarkón lötte. A helyszíni szemle során szakértő¹ orvosszakértő viszont előadta, hogy a sértett ülő helyzetben volt, és biológiai anyagmaradványok voltak fellelhetők az autó bal elején (29. oldalon található rajz). Mindezt megerősíti a 31. oldalon írt megállapítás is.

[24] A gépjárműszemle jegyzőkönyvének adatait is kiemelte, ennek 7. oldalát, amelyen az áll, hogy az autó bal oldal hátsó ajtajának külső felületén a „B oszloptól” a „C oszlop” irányában vér található.

[25] Az igazságügyi boncolási szakvélemény 6. oldalában foglaltak szerint sértett¹ fejének jobb oldalát érte a lövés, a löcsatorna jobbról hátulról lentről balra felfelé és kissé előrefelé haladó, a homloksíkkal kb. 40 fokos irányban. (6. oldal 3-4. bekezdés és 6. bekezdés). Ténykérdés tehát álláspontja szerint, hogy sértett¹ sértett az autója bal oldalán tartózkodott, amikor a lövés őt érte jobb oldalról, és mindezt megerősíti a lövedék röppályájának elemzése is.

[26] Érthetetlennek tartotta, hogy mindezen egzakt körülmények ellenére miért állapított meg mást a törvényszék, olyan tényeket, amelyek teljes mértékben nélkülöznek mindenféle valóság alapot. Mivel a vádlott azt mindig elismerte, hogy a helyszínen tartózkodott, így teljesen életszerű, és egyben érthető is vélekedése szerint, hogy olyan módon számolt be az ott történetekről, melyeket csak olyan ember képes és úgy elmondani, aki látta az esetet, megtapasztalta azt, hogy mi játszódott le.

[27] tanú⁷ tanú vallomására is hivatkozott, aki elmondta, hogy sértett¹ azt kérte tőle, miszerint, ha nem jelentkezik 2-3 óra múlva, akkor kezdje el keresni őt, ebből szerinte az következik, hogy maga sértett¹ is úgy számolt az időbeosztásával, hogy ez a találkozó 2-3 órát mindenképpen igénybe fog venni. Ezért a vádlott azon vallomása, hogy megközelítőleg 2

órát tartózkodott a helyszínen, mindezzel összhangban áll, és ezzel ellentétes bizonyíték nem áll a rendelkezésre, így összességében megállapítható szerinte, hogy igazat mondott. A kizárólag közvetett, és emellett is hiányos bizonyítékokból meglátása szerint nem lehet kétséget kizáró következtetéseket levonni arra, hogy a vádlott ölte meg sértettét.

[28] Végül kitért az helység5-i gyilkosság, és a patak1-pataki gyilkosság elkövetési módja közötti különbségekre is, amelyek véleménye szerint további kétségeket ébresztenek utóbbi tényállás kapcsán.

[29] A jogi minősítést érintően azzal érvelt, hogy a minősítő körülmény tekintetében az elkövető tudatának át kell fognia azt, hogy cselekményével egyidejűleg legalább két vagy több másik személy élete is veszélybe kerülhet és a több ember életének veszélyeztetése körében a minősítéshez legalább kettő vagy ezt meghaladó létszámú személyre nézve kell a veszélynek fennállnia. Ilyen azonban nem állapítható meg a jelen esetben, így álláspontja az volt, hogy a több emberen elkövetés a vádlott terhére nem állapítható meg.

[30] A büntetékiszabási körülményekkel összefüggésben utalt arra, hogy a beismerő vallomás akkor is enyhítő körülmény, ha kamerafelvétel áll rendelkezésre. Az elfogatóparancstól függetlenül enyhítő körülmény továbbá az időmúlás, és ugyanilyen a megbánás is, mert a vádlott több alkalommal is elmondta, hogy sajnálja, ami történt és megbánta tettét.

[31] A súlyosítást célzó ügyészi fellebbezés kapcsán kiemelte, hogy az elsőfokú döntés értelmében a vádlottnak leghamarabb 80 évesen nyílik lehetősége arra, hogy feltételeken szabadlábra kerüljön, mely életkor önmagában előrevetíti azt, hogy egy ilyen idős ember teljes mértékben veszélytelen a társadalomra vagy – a fogvatartási körülmények miatti - korai elhalálozás okán alappal feltételezhető az, hogy nem is lesz módja megérni ezt az életkort. Mindezek miatt az ügyészi fellebbezést teljes mértékben feleslegesnek és indokolatlannak minősítette.

[32] Összességében a Fővárosi Törvényszék ítéletének megváltoztatását és a vádlott felmentését, másodlagosan az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés enyhítését indítványozta.

[33] A vádlott fellebbezésének igen terjedelmes (45 oldalas, és annak újabb 12 oldal kiegészítéseként előterjesztett) írásbeli indokolásában gyakorlatilag az elsőfokú eljárásban előadott védekezését ismételte meg, kissé kiegészítve és módosítva azt.

[34] Az I. tényállás kapcsán az előzmények megalapozatlanságát és az indítékra vonatkozó védekezése vizsgálatának teljes elmulasztását sérelmezte.

[35] Kifejtette, hogy nem érthető, milyen bizonyítékok alapján állapította meg a törvényszék azt, hogy 20018. július 8-án Magyarországról helység3ba ment, és hogy helység5-be is kifejezetten azzal a céllal érkezett, hogy név2cöt megölje. Mindez nem is fedi a valóságot állítása szerint, mert egészen más célokkal utazott helység6ba - így a „Piros Lámpás negyed” látogatása, a barátai közelsége, a holland emberek barátságossága,

kikapcsolódás és szórakozás, valamint egy esteleges norvégiai munkavállalás céljából. Ezután azt is állította, hogy európai utazgatásaira kényszerűségből került sor, mert az újságokban megjelent egy álhír, miszerint tanú48 elleni merényletet készített elő, és emiatt nevezett egész bűnszervezete meg akarta őt ölni, így azért váltogatta tartózkodási helyeit, hogy ne váljon könnyű célponttá. helység4ből is azért ment tovább, mert tudomására jutott, hogy az osztrák főváros „tele van országl és montenegrói maffiózókkal”. Sokan „vadásztak rá”, így tanú48 mellett név2č is. Fontos előzményként említette meg, hogy az ő testvérté is megölték, és ellene is gyilkossági kísérletet valósítottak meg, emiatt még érzékenyebben reagált azokra az információkra, amelyek szerint őt meg akarták ölni. Azt nem tagadta, hogy vele utazott név6 is, de csak azért, hogy ott legálisan kábítószer fogyasztson, és együtt szálltak meg barátjukkal, tanú49-vel helység5-ben a tanú50 hotelben, majd innen egy másik hotelbe mentek. Egyre szorosabb barátságot kötött egy becenév2 nevű személlyel, aki tanú51 és név2č segítségével két héttel a bűncselekmény előtt segített neki egy lakás bérlésében, de később megtudta, hogy név2čot valójában tanú48 „küldte rá”. Ezután (13. oldal) viszont már azzal érvelt, hogy tanú51 „kifecsegte” a montenegrói és országl ismerőseinek, hogy segít lakást találni neki, de ezek az ismerősök pont azok a maffiózók voltak, akik „vadásztak rá”, amiért is meg voltak győződve arról, hogy merényletet készített elő tanú48 ellen. Mivel a montenegrói maffiózóknak szükségük volt egy bűnözőre, ideálisnak találták név2čot. Azt, hogy a sértett bűnöző volt, a védő által említett fenti tanúk is igazolták. Ezzel arra utalt, hogy név2č az ő életére akart törni – vagyis őt megelőző önvédelemből ő ölte meg.

[36] Ehhez képest hivatkozott a holland nyomozati iratok közt lévő rendőrségi iratra is, amely szerint egy M nevű nevű bosnyákot több évvel korábban megvertek, amelynél egy I nevű nevű (valójában név2č-csal azonos) férfi is jelen volt, aki őt kinevette, és ezért M nevű megölette a sértettet.

[37] Ezután visszatérve a fenti előadásához, kifejtette, hogy tartott attól, miszerint a sértett őt is ugyanígy „kinevette volna”, ráadásul egyértelmű lett számára, hogy a bérelt lakás kapcsán őt tanú48 és a sértett „csapdába csalta” azzal a céllal, hogy meggyilkolják, és egyébként is ebben az időben „evidens”, hogy mikor ő menedéket keresett helység5-ben, ott éppen a országl és montenegrói maffiaháború folyt - melyeket az általa becsatolt újságcikkek is igazolnak – és ennek ő is az egyik célpontja volt. Mindemiatt beindult az „önvédelmi mechanizmusa”. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság elutasított minden olyan kezdeményezését, amellyel erre a helyzetre – mint a gyilkosság indítékára - kívánt rávilágítani azzal, hogy a „jaliasnév6 ügy nem a országl maffia tevékenységével kapcsolatos”. Azt a bírósági fejtegetést pedig teljes feltételezésnek tartotta, mely szerint a sértett egy kábítószer szállítmányról adott információt a rendőrségnek, és ez okozta a halálát. Ő ugyanis ilyenről egyáltalán nem tudott.

[38] Egy későbbi beadványában (20. sorszám) számtalan tanút (tanú52, tanú53, tanú54, tanú55, tanú56, tanú57, tanú58, Ctanú59, tanú60, tanú61, tanú62, tanú63, név6, tanú64, becenév3 tanú65, tanú66, tanú67, tanú68, tanú69, tanú70 tanú71, tanú72, tanú73, tanú74 országl miniszterelnök-helyettes, tanú75, tanú76, tanú77, tanú78 országl köztársasági elnöke, tanú79, tanú80, tanú81, tanú82, tanú83, tanú84, tanú85) indítványozott kihallgatni arra a körülményre nézve, hogy ő konfliktusban állt a klán1 klánnal, és a bűnszervezet2 nevű bűnszervezettel, valamint az tanú48 által vezetett montenegrói klánokkal, így rákényszerült az élete védelmére.

[39] Bizonyítékként kérte értékelni a feljelentését, mivel 2018. október első napjaiban tanú⁸⁶ sikertaliansnév⁶ merényletet követett el ellene a cím⁶⁰. szám alatti lakásában. Ez bizonyítja állítása szerint, hogy a maffiaszervezetek célpontja volt. Indítványozta e lakásban helyszíni szemle megtartását, hogy megtalálják az általa elleplezett lövedék-ütötte nyomot. Azt állította ennek kapcsán, hogy tanú⁸⁷ adta ki a parancsot a megölésére.

[40] A sértett¹ sérelmére elkövetett bűncselekmény elkövetését továbbra is tagadta, ennek mentén pedig az elsőfokú ítélet megalapozatlanságával érvelt.

[41] Ezzel kapcsolatban ugyanarra hivatkozott, mint az elsőfokú eljárásban – vagyis, hogy csak és kizárólag várandós élettársa védelmében ismerte be az emberölés elkövetését, azért tette ezt, hogy Magyarországra szállítsák, és itt védeni tudja az élettársát. Azt állította, hogy a sértettel baráti kapcsolata volt, és egyáltalán nem ajánlott neki 11 kg kokaint megvételre, ő maga kábítószer kereskedelemmel soha nem is foglalkozott.

[42] Szerepe abban állt, hogy név⁵ (más néven aliasnév⁶) megismertette őt sértett¹val, majd kettejük, és „becenév⁵” közt tolmácsolt, e célból napi szinten állt kapcsolatban Blackberry telefonon keresztül a sértettel, illetve vele a bevásárlóközpont¹nél kétszer is találkozott. Így fordult elő az is, hogy a sértett megölésének szemtanújává vált, mivel a második alkalommal név⁵ kérte meg arra, hogy csomagoljon össze 11 kiló kokainnak tűnő csomagot, valamint egy borítékban 44.000 eurót, és a találkozón adja át a sértettnek, közölve vele, hogy „az üzletből nem lett semmi, mert cukor érkezett”. Mikor átadta aliasnév⁶ üzenetét, sértett¹ személyesen akart konfrontálódni aliasnév⁶nel. Mivel aliasnév⁶ neki és sértett¹-nek is megírta, hogy ha 9 órakor nem tud odaérkezni, akkor csak 23:00 órakor megy a helyszínre. Ezért hosszasan várakoztak aliasnév⁶re, akire sértett¹ nagyon dühös volt, mert nem teljesítette az üzletet, és a pénzét is visszaküldte. Mikor aliasnév⁶ a helyszínre érkezett „becenév⁵-szel” együtt, „konfrontáció közben a sértett arcon köpte aliasnév⁶t”, aki ezért lelőtte a sértettet, majd nagyon gyorsan lehúzta a patakba, és – miután magához vette a sértett telefonját az autóból – a becenév⁵-szel együtt elrohant. Ő sokkos állapotba került a történetek miatt, lement a patakhoz, hogy segítsen a sértettnek, s mivel sértett¹ korábban említette, hogy a párja várja a közelben, várt ő is, hátha odamegy, és akkor szólt volna neki, hogy hívja a mentőket. De mivel erre nem került sor, távozott, a helyszínen – azért, hogy később majd meg tudja magyarázni a történeteket – mindent változatlanul hagyott. Minden, amit korábban ezzel ellentétesen mondott, hazugság, kitaláció, és csak az élettársáért tette, hogy őt tisztázza, neki saját indítéka a sértett megölésére nem volt.

[43] Kicsit később (28-29. oldal) már azt írta, hogy sértett¹ a 44.000 eurót számolatlanul betette a csomagtartójában egy zacskóba, amit az „eü” részlegbe helyezte el, és amikor a cukrot odaadta, azt mondta, hogy ezzel nem tud mit kezdeni, egyben utasította őt, hogy írja meg aliasnév⁶nek, hogy menjen a helyszínre. Előadta továbbá (43. oldal), hogy aliasnév⁶ azért küldött cukrot, és állította, hogy ez érkezett, mert aliasnév⁶nek kialakult egy jobb üzlete, a kábítószeret átirányította helység⁴be, ahol 22.000 euróval többet kapott a 11 kiló kokainért, és ezt nem akarta megmondani sértett¹nek.

[44] Bár aliasnév⁶ helység²ban egy súlyos bűnöző volt, azután, hogy meghalt, már nem volt akadálya annak, hogy a bíróságon is elmondja, mi történt valójában.

[45] Ezt meghaladóan az elsőfokú ítéleti tényállás hibáival, és a rendelkezésre álló – a fenti védekezését megerősítő – bizonyítékokkal érvelt.

[46] Állította, hogy a tényállás azon része, miszerint a „gépkocsi csomagtartójába hajoló sértettet Terhelt1 közvetlen közléről tarkón lőtte”, szembenáll a helyszíni szemle adataival (a hüvely feltalálási helyével, a vérnyomokkal), amelyek alapján egyértelmű számára, hogy az elsőfokú bíróság az ügyet el sem olvasta, és elfogultan ítélt.

[47] A saját védekezése körében hivatkozott az igazságügyi elmeorvos és pszichológus szakértői véleményre, amely – azon megállapításával, miszerint „a vizsgált személy az adott cselekményről részleteiben nem számol be, ez az általa praktikusnak vélelmezett védekezés részeként értékelhető”; illetve, hogy „a háttérben előfordulhatnak elhallgatott információk” – azt igazolja, hogy az elsőbírói állítás ellenére ő soha nem tett teljes beismerő vallomást, és hogy valóban voltak olyan információk, amelyeket beismerése során nem mondott el, illetve hogy az kitaláció volt. Azt, hogy mi volt az elhallgatott rész, a szakértők úgyse tudják megmondani, csak mi, és azt mi is tudjuk, hogy vannak elhallgatott infók.

[48] Hivatkozott továbbá tanú7 tanú vallomására, amely aliasnévről szól, továbbá a vele kötött kábítószer-ügyletről, amelynek során sértett1t hitegette. A tanú arról beszélt, hogy „aliasnév6ékkal” találkozik az élettársa, vagyis több emberrel, és hogy neki adott át 25-30.000 eurót. Továbbá sértett1 azt mondta az élettársának, hogy ha nem tér vissza 2-3 órán belül, akkor jöjjön utána. Szerinte ezt azért mondta a sértett, mert eleve tudta, hogy aliasnév6 lehet, hogy csak 23 órára ér oda, ezzel számolt. tanú7 vallomását az 1. sz. tanú is megerősítette.

[49] Azzal kapcsolatban, hogy többen is voltak a helyszínen, a biztonsági kamerafelvételekre és tanú35 tanú vallomására hivatkozott. Utóbbi éjjel körül tanúja volt egy puffanás-szerű hangnak és annak, hogy két férfi futva távozott a helyszínről.

[50] Arra nézve, hogy a beismerő vallomás csak védekezési taktika volt, a már említett későbbi beadványában (20. sorszám) bizonyítási indítványként terjesztette elő korábbi védője, tanú90 tanúkenti kihallgatását, aki kifejezetten azt tanácsolta neki, hogy ne ismerje el a bűncselekmény elkövetését, így tudta, hogy ez csak egy stratégiai lépés volt a részéről a barátnője védelme érdekében.

[51] A már hivatkozott, cím60 úti lakásban lévő golyóütötte nyomba belerejtette „becenév5” címét és telefonszámát, így ezek alapján nevezett tanúkenti kihallgatását is indítványozta, hasonlóképpen az igazságügyi elmeorvos szakértői vélemény kiegészítésének elrendelését.

[52] Emellett ismét előterjesztette a lefoglalt pénznek a mostohaanyja, tanú93 részére történő kiadására irányuló indítványát is, mivel a pénzösszeget tőle kapta kölcsön.

[53] Összességében azonban, az elsőfokú ítélet tényállásának téves és alaptalan volta miatt hatályon kívül helyezést, és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását indítványozta.

[54] Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.640/2018/14. számú átiratában a teljeskörű felülbírálatra vonatkozó álláspontjának kifejtése mellett az ügyészi fellebbezést fenntartotta, egyben a védelmi perorvoslatokat alaptalannak minősítette.

[55] Álláspontja szerint a törvényszék eljárása során a perrendi szabályokat betartotta, és ügyfelderítési kötelezettségének – az eljárás specialitásait figyelembe véve – eleget tett. A releváns bizonyítékokat tárgyalás anyagává tette, míg az ügy érdemére ki nem ható bizonyítási indítványokat indokoltan utasította el. Mérlegeléssel megalapozott történeti tényállást állapított meg, amely szerint csak a személyi rész körében tartalmaz részleges megalapozatlanságot a Be. 592. § (2) bekezdés a) pontjában foglalt okból, ugyanis a nyomozati iratok közt fellelhető országai erkölcsi bizonyítvány alapján rögzítendő az is, hogy helység2ban a Szabadkai Körzeti Bíróság 2000. július 14-i keltű ítéletével rablás büntette miatt marasztalta a vádlottat a K 77/99. számú ítéletében, ugyancsak a Szabadkai Körzeti Bíróság 2001. november 26-i keltű ítéletének száma K 51/01. A város111i Körzeti Bíróság K 660/03 számú, 2004. december 27-i keltű ítéletével szintén rablás miatt ítélte 8 hónapi szabadságvesztésre Terhelt1-t. A Szarajevói Bíróság 650 K 66711 17 K számú ítéletében marasztalta az ottani Btk. 371. § (1) bekezdésébe ütköző cselekmény miatt. helység2ban pedig a 2019. január 5-én elkövetett élet elleni cselekmény miatt van folyamatban eljárás Terhelt1 ellen.

[56] E kiegészítésekkel a tényállást azonban már maradéktalanul megalapozottnak látta, ekként az megítélése szerint a másodfokú eljárásban is irányadó.

[57] Érvei szerint a bíróság indoklási kötelezettségének eleget tett, s számot adott arról, miért a vádlott bűncselekményeket beismerő nyilatkozatai voltak azok, melyeket a tényállás megállapításánál figyelembe lehetett venni, elvetve a későbbi módosított vallomásokat.

[58] Az adott tényállásból a vádlott bűnösségére levont következtetés is okszerű, cselekményeinek minősítése pontosítással törvényes. Ugyanis az 1. tényállási pont szerinti cselekményéhez használt lőfegyvertől a menekülés közben megszabadult, annak birtoklásával így felhagyott, erre figyelemmel a 2. és a 3. pont szerinti köznyugalom elleni bűncselekményei természetes egységet valóban nem képezhetnek, de a három ugyanolyan bűncselekmény elkövetése között a rövid időköz valamint az egységes akaratelhatározás is megállapítható, ezért a folytatólagosság megállapításának feltételei fennállnak a közbiztonság elleni bűncselekmény vonatkozásában. Ennek megnevezése is pontatlan, mert az helyesen - a Kúria Bfv.II.758/2016/6. számú határozatában kifejtettek szerint - lőfegyverrel és lőszerrel visszaélés büntette

[59] A büntetés kiszabási tényezők körében a törvényszék is szinte csak kizárólag olyan tényezőket tudott felsorolni, melyek a legszigorúbb büntetés alkalmazását indokolják a terhelttel szemben. Ilyennek találta az élet elleni cselekmény többszöri minősülését, azt, hogy a korábbi, ugyancsak élet elleni bűncselekmény miatt kiszabott büntetéséből történő szabadulását követően három éven belül újabb élet elleni támadást követett el hidegverrel,

gátlástalanul, világos nappal, nyilvános helyen, a köznyugalmat megzavarva, emellett terhére értékelendő a többszörös halmazat, az elkövetésnél a különösen veszélyes eszközök – különböző fegyverek – használata. Álláspontja szerint az sem hagyható figyelmen kívül, hogy a ország1 hatóságok megkeresése alapján a magyar hatóságok kihallgatták Terhelt1-t a 2019. január 5-én elkövetett élet elleni ügyben is, s ő tanú99 lelövését is elismerte – ez fél éven belül a harmadik sértett életének kioltását jelentette részéről. Mindezt úgy, hogy véleménye szerint a megbánás őszinte jelei nem érzékelhetők rajta, nem véletlenül kapta a „mosolygós gyilkos” megjelölést. Személyiségének jellemzőiből is arra lehet következtetni, hogy esetében szükséges a lehető legsúlyosabb büntetés alkalmazása.

[60] Az ítélet járulékos rendelkezéseivel kapcsolatban észrevételezte, hogy a törvényszék helyesen ítélte úgy, hogy azon költségeket, melyek nem a vádlott cselekvőségével függenek össze, nem kell viselnie, ugyanakkor számításában hibát vétett: Terhelt1-t 16.418.309 forint költség terheli.

[61] Indítványozta mindezek alapján, hogy a másodfokú bíróság a Fővárosi Törvényszék 31.B.409/2020/41. számú ítéletének tényállását a személyi rész körében a Be. 599. § (2) bekezdés a) pontjára figyelemmel egészítse ki, rendelkező részét a Be. 606. § (1) bekezdése értelmében változtassa meg oly módon, hogy a vádlott közbiztonság elleni bűncselekményét folytatólagosan elkövetett löfegyverrel és lőszerezettel visszaélés büntetnének minősítse, Terhelt1 vádlottat zárja ki a feltételes szabadság kedvezményéből, a bűnügyi költségre vonatkozó rendelkezést pontosítsa, egyebekben az elsőfokú ítéletet hagyja helyben.

[62] Az ítéltábla az elsőfokú eljárás iratai alapján megállapította, hogy a törvényszék a bizonyítást rendkívül hiányosan folytatta le. Jóllehet, a vádemelést kiterjedt nyomozás előzte meg, úgy az helység5-i, mint a magyar felderítő szervek alapos és minden részletre kiterjedő nyomozást hajtottak végre (ideértve az indítékokat, a személyi összefonódásokat, Terhelt1 vádlott kapcsolatait, az előzményeket, az eltervezés és a végrehajtás részleteit), ez a bizonyítási anyag szinte egyáltalán nem köszön vissza az elsőfokú eljárás anyagából, és még kevésbé az ítéletéből. Jól példázza ezt az a körülmény, hogy az elsőfokú bíróság mindössze három tárgyalási napot tartott az ügyben, egyenként alig pár óras időtartamban, két tanún kívül senki mást nem hallgatott ki, a felvételek közül csak egyet játszott le, egyetlen fotót sem mutatott be, döntését túlnyomórészt az iratokra alapította. Még ehhez a leegyszerűsített bizonyítási eljáráshoz képest is esetenként olyan bizonyítékokra hivatkozott ítéletében, amelyet egyáltalán nem tett a tárgyalás anyagává (pl. az helység5-i emberölés előkészülete, az eltervezés), míg másokra még csak nem is hivatkozott, holott a tényálláshoz, avagy a bizonyítékok mérlegeléséhez nyilvánvalóan felhasználta (vagy fel kellett volna használni). Néhol szó szerint átvette a vádirati tényállást (bizonyítást nem, vagy csak részben folytatva le rá – pl. az előzményekre), néhol pedig lényeges tények tekintetében eltért a vádirati tényállástól (pl. a sértett1 sérelmére elkövetett emberölés előzményei, az emberölés végrehajtási módja), de túl azon, hogy még csak nem is adta ennek indokát, egyértelműen megállapítható, hogy az így módosított tényeket semmilyen bizonyíték nem támasztotta alá.

[63] Erre tekintettel a másodfokú eljárásban szükségessé vált bizonyítási eljárás lefolytatása miatt az ítéltábla az ügyben a 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) 600.§ (1) bekezdés b) pontja alapján tárgyalást tűzött ki, melynek keretében:

[64] – Kivetítve bemutatta a sértett1 sérelmére elkövetett emberölés helyszíni szemléjének és a gépjármű szemlének külön adathordozón található fényképmellékleteit (CD adathordozó).

[65] – Ismertette és kivetítve bemutatta sértett1 sértett halottszemle jegyzőkönyvét (nyom. ir. 559-562.), Terhelt1 vádlottnak a ország1 Köztársaság jogsegélykérelme alapján foganatosított gyanúsított jegyzőkönyvét (nyom. ir. 1729-1738.), a Hotel1 vendégnyilvántartásával kapcsolatos adatokat, a hotel biztonsági kamerájának felvételéről készült jelentést (1991., 1995), név6 magyar állampolgárságával kapcsolatos iratokat (2043-2053), a bevásárlóközpont1nél végzett tanúkutatásról szóló jelentést (2647-2654), sértett1 sértett Mercedes ML típusú gépjárművének mozgásáról készült jelentést és kamerafelvételeket (2661-2665), a bevásárlóközpont1 07 kamerájának elemzéséről készült jelentéseket és felvételeket (2697-2715, 2741-2747), a bevásárlóközpont1 üzlet1nél elhelyezett kameráról készült jelentést és felvételeket (2787-2795), a sértetthez köthető mobiltelefonok hívásforgalmazásáról készült jelentést (2911-2913), a Kávéház 2018. szeptember 19-én készített kamerafelvételeit és az ezt elemző jelentést (2925-2931, 3065-3066), a bevásárlóközpont1 parkolójában 2018. szeptember 18-án készült kamerafelvételek képeit és az ezekről készült jelentést (2943-2967), a lefoglalt bőrönd vásárlását rögzítő kamerafelvételről készült jelentést (2999), a tanú33-tól lefoglalt telefonon tárolt fényképfelvételekről készült jelentést (3103-3104), a Terhelt1-hez köthető mobiltelefon készülék hívásforgalmazásáról készült elemzést (3115-3116);

[66] – lejátszotta a vádlott 2019. július 24-én foganatosított helyszíni meghallgatás keretében tett gyanúsított vallomását rögzítő felvételt;

[67] – ismertette és kivetítve bemutatta név5 becenevével kapcsolatos ügyész által csatolt iratokat (elsőfokú bírósági irat 39. sorszáma).

[68] – Az helység5-i cselekmény kapcsán lejátszotta az helység5-i nyomozati iratok közül a 2018. július 24-i kamerafelvételeket, és azoknak a július 30-án rögzített felvétellel történő montírozását a vádlott azonosítása körében;

[69] – ismertette és kivetítette a vádlott helység6ba érkezésére vonatkozó bizonyítékokat (4267-4269. oldal), a július 24-i előzmény elemzéséről készült iratokat és fényképeket (4281-4292. oldal, 4334-4338. oldal), továbbá az elsőfokú bíróság által a motívum körében felhasznált jelentést, és ugyanerre vonatkozóan a vádlott által hivatkozott jelentést (4398. és 4400. oldal).

[70] Ezt meghaladóan azonban a vádlott által előterjesztett – tanúk kihallgatására, helyszíni szemle tartására, és az igazságügyi elmeorvos szakértői vélemény kiegészítésére irányuló - bizonyítási indítványokat elutasította.

[71] Ennek magyarázata az helység5-i emberölés kapcsán az, amit már az elsőfokú bíróság is kifejtett, nevezetesen, hogy a vádlott által hivatkozott okok jogos védelemnek, vagy végszükségnek a magyar Btk. szerint nem értékelhetők (megjegyzendő: a ország1 Btk. azonos szabályai szerint sem), és az emberölés társadalomra veszélyességére sem hathatna ki

semmilyen mértékben még az sem, ha netán megállapítható volna az, hogy ellenséges klánok célpontja volt, és mintegy „megelőző” védekezéséppen ölt ember(ek)e)t. Emellett már pusztán a vádlott e megfogalmazása („ellenséges klánok”) is jelzés-értékű: e szerint nyilvánvalóan voltak olyan bűnszervezetek is, amelyek – így a későbbiekben ismertett rendőri jelentés szerint éppen a „barátjának”, név6-nak tulajdonított bűnszervezet (melynek létéről, és név6 abban betöltött igen jelentős szerepéről a vádlott az eljárás egészében mélyen hallgatott) -, melyek nem tekintették ellenségüknek. Márpedig ilyen körülmények között az a védekezés önmagában is relativizálódik, hogy vadásztak rá: attól függ ennek valóságtartalma, hogy mely bűnszervezetek szempontjából vizsgáljuk. Egyedül az a vitathatatlan tény, hogy az élete közvetlen veszélyben egyik esetben sem volt, sőt, az eljárás adatai egyértelműen ennek ellenkezőjét igazolták: azt, hogy valójában a két sértettnek volt a vádlott miatt veszélyben az élete attól a pillanattól kezdve, hogy megjelent a környezetükben. Ezt meghaladóan továbbá a saját vallomásai is jelentősen gyengítik az ezzel összefüggő állításait: pl. az, amikor – minden bizonnyal valamilyen eljárási előny reményében – előadta, milyen más emberölések kapcsán vannak megbízható információi, e körben megemlítve azt is, hogy a tanú99 elleni emberölés *megbízóiról* is vannak ismeretei (3982. oldal). Ez a megfogalmazás magáért beszél, és közvetlenül utal a vádlott bűncselekményekben betöltött valós szerepére is. Ezt leszámítva tény, hogy ezt az emberölést a vádlott szintén elismerte, egyben kamerafelvétel állt rendelkezésre a bűncselekmény elkövetéséről, miközben a Magyarországon végzett gyanúsított kihallgatása során (1729. oldal) ugyanúgy arra hivatkozott előbbi állításával szöges ellentétben, hogy élete védelmében cselekedett. Mivel egyik sértett esetében sem voltak személyes indítékai, amely a bíróság számára is egyértelműen kirajzolódott a per bizonyítékaiból, a fenti nyilatkozata is inkább azt erősíti, hogy egyik esetben sem saját elhatározásból, hanem *valakinek az érdekében eljárva* tervezte meg és hajtotta végre az emberöléseket.

[72] Le kell azonban szögezni, hogy ennek az eljárásnak nem volt feladata a ország1 és montenegrói klánok egymással folytatott – sokszor gátlástalanul végrehajtott merényletekkel járó – összecsapásainak, az egyes bűnszervezetek ebben elfoglalt helyének, érdekköreinek, a bűnszervezetekben részt vevők személyének felderítése, és már csak emiatt sem volt helye olyan bizonyítás lefolytatásának, amit Terhelt1 indítványozott. Ebben a ország4 országok jelenkori történelmét nagyban befolyásoló, és máig nyitott, rendkívül összetett, kiterjedt elemzést igénylő, más ország államrendjét és politikai berendezkedését is mélyen érintő kérdésben magyar bíróság állást nem is foglalhat (a teljesség kedvéért utal arra is az ítéltábla, hogy Terhelt1 egyébként sem bűnszervezetben elkövetőként volt vádolva). Csak az lett volna ebben az eljárásban a feladat, hogy a vád tárgyává tett bűncselekmények előzményeit, a mögöttes, a sértettek halálához vezető konkrét konfliktust (melynek megléte egyik emberölés esetében sem volt kérdéses) feltárja, ez azonban nem vezetett eredményre. Magyarázata nyilvánvaló: a merényletek előzményeit, és magát a cselekmény végrehajtását is nagyfokú konspiratív szervezettség jellemezte (közvetítők igénybevétele, lenyomozhatatlan telefonok használatával, határokon átvélő bűnelkövetői körök, informátorok segítségével). Az indítékokat, a cselekmények mögött álló emberek személyét is leplező szervezettség miatt mindezek felderítése a legnagyobb erőfeszítések ellenére is sikertelen maradt.

[73] Arra a szakértőknek nincs kompetenciája, hogy annak megállapításán felül, miszerint a vádlottat milyen mentális, viselkedési és személyiségi tulajdonságok jellemzik, arra is választ adjanak, hogy konkrétan mi volt az, amit rejtegetett. Ezt a bíróságnak kellett a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján megítélni, így a szakvélemény egyéb iránt

maradékaltalanul aggálytalan megállapításának további kiegészítése erre nézve teljes mértékben szükségtelen volt.

[74] Azzal a szakértői megállapítással a másodfokú bíróság is messzemenően egyetértett, hogy Terhelt1 vádlott vallomásaiban rejtve hagyott számos körülményt: még azt az egyszerű tény is, hogy név6-hoz a barátságon kívül milyen más kapcsolat fűzte, de ezen kívül azt is, hogy mik voltak a kábítószer-ügylet részletei, kinek milyen érdeke sérült ennek során, ki is az a bizonyos „becenév5”, akit Terhelt1 emlegetett, a semelyik bűnelkövetői klánhoz nem tartozó, hanem helység6ban saját érdekeltségét kiépítő név2č valójában mit tett, amiért életével kellett fizetnie (mert a vádlott ezzel kapcsolatos vallomása, miszerint tanú48 küldte őt rá, elfogadhatatlan volt a később kifejtendők szerint). A szándékos védekezési taktika arra irányult, hogy a fent vázolt, nyilvánvalóan felette álló személyeket, az ő motivációikat, illegális tevékenységeiket titokban tartsa. Igazolja ezt az a körülmény is, hogy az idő előrehaladtával védekezése is annak mentén változott, és nevezett meg újabb és újabb elkövetőket, ha a személyükhöz köthető érdekmúlás – nevezettek (tanú48, név5) halála miatt – egyértelműen bekövetkezett.

[75] A fentiek voltak tehát azok, amelyeket az ítéltábla álláspontja szerint a vádlott beismerő vallomásaiban elhallgatott, nem pedig az, hogy sértett1t nem is ő, hanem név5 ölte meg.

[76] A cím60 úti lakásban is a fentiek miatt nem volt szükség helyszíni szemle tartására: a vádlott által említett körülmények semmilyen feltétel mellett nem minősíthetik jogos védelemmé a sértettek életének kioltását, így erre egyáltalán nem folytatható bizonyítás. Egyéb iránt egy falban lévő lövedéknyom azt egyáltalán nem igazolja, hogy valaki a vádlott életére tört, csak azt, hogy a lakásban lövés történt, amelyet a vádlott éppúgy végrehajthatott, mint bárki más.

[77] A bizonyítási eljárást követően a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség jelenvolt képviselője az ügyészi fellebbezést kiegészítésekkel tartotta fenn.

[78] Hivatkozott arra, hogy a vádlott a bűncselekmények előkészítése során is azonos módszereket alkalmazott: feltérképezte a helyszíneket, álruhát vett fel, és lőfegyverrel oltotta ki a sértettek életét. Védekezése is azonos: mindannyiszor, még a külföldi ítélet érvényével érintett ország1i emberölés során is önvédelemre, vagy barátjának a védelmére alapozta azt. Mindezek a párhuzamok is erősítik a vádlott felelősségére vonatkozó bizonyítékokat.

[79] A tényállás I. pontját kiegészíteni indítványozta azzal, hogy a vádlott név6 társaságban érkezett helység6ba.

[80] A II. pontot – a fegyverszakértői véleményre is hivatkozással – azzal indítványozta helyesbíteni, hogy a vádlott a sértettet a gépjármű mellett lőtte le, a lövedék a gépjármű belsejében haladt, és becsapódott a jobb első ajtóba.

[81] név6 neve itt is felmerült, a bűncselekményben való részvételét azonban kétséget kizáró bizonyítékok nem igazolták, ugyanis DNS nyomait nem sikerült azonosítani, a

bevásárlóközpont1 kamerafelvételei kevésbé informatívak. Az viszont a bizonyítékok alapján tény, hogy Terhelt1 vádlott a bűncselekmény elkövetésekor nem tartózkodott otthon, ez is alátámasztja elkövetői minőségét, és ezt meghaladóan is minden, az elsőfokú eljárásban a vádlott védekezését pontról pontra cáfoló ügyészi perbeszédben elhangzott érvet fenntartott.

[82] Az emberölés motívumát tisztázni a felvett bizonyítás után sem lehetett, mert bár arra vonatkozó bizonyítékok rendelkezésre álltak, hogy a vádlott név6-hoz köthető, és így kapcsolódhat nevezett bünszervezetéhez is, és emiatt követte el a bűncselekményeket, azonban ennél több bizonyíték nem áll rendelkezésre, így a vádirati tényállás erre nézve változatlanul irányadó.

[83] Egyebekben az ügyész nyilvános ülésen előadott perbeszédére utalással azzal egyező indítványt tett. Eszerint tehát indítványozta az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a személyi rész tekintetében az ítélet kiegészítését, a vádlott terhére rótt emberölésnek a Btk. 160.§ (2) bekezdés h) pontja szerint is minősítését a különös visszaesői minőségére figyelemmel, a vádlott közbiztonság elleni bűncselekményét folytatólagosan elkövetett lőfegyverrel és lőszerral visszaélés büntettekénti minősítését, továbbá indítványozta, hogy Terhelt1 vádlottat zárja ki a feltételes szabadság kedvezményéből, és a bűnügyi költségre vonatkozó rendelkezést pontosítsa. Egyebekben pedig az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

[84] A védő perbeszédében az írásbeli fellebbezésben foglaltakat minden tekintetben fenntartotta. Érvelt azzal, hogy az I. tényállási pontban írt cselekmény kapcsán a motívumot továbbra sem sikerült tisztázni.

[85] A II. tényállás kapcsán kifejtette, hogy bár a másodfokú eljárásban számos kérdést sikerült tisztázni, továbbra sem merült fel sem közvetlen, sem közvetett bizonyíték arra, hogy a vádlott sötötte el a fegyvert és ölte meg sértett1 sértettet, a terhelt beismerése mellett egyéb bizonyítékok beszerzése nem történt meg.

[86] A vádlott a másodfokú tárgyaláson is igyekezett minden kérdést megválaszolni. Voltak olyan kérdések – mint pl. az, hogy miért nem hagyta el ő maga is a helyszínt név5 név5ékkal, amelyek álláspontja szerint nem tartoznak szorosan a vád tárgyához, de a vádlott még ezekre is megkísérelt magyarázatot adni.

[87] Arra merültek fel egyértelmű bizonyítékok, hogy a vádlottnak nem állt érdekében a sértett megölése. A másodfokú tárgyaláson ismertetett iratok szerint sértett1val a vádlott többször is találkozott, ha valóban meg akarta őt ölni, ezen alkalmakkor megtehethte volna.

[88] Ezt meghaladóan a vádlott számtalanszor előadta, hogy miért tett beismerő vallomást, amelynek elemei egyébként is más bizonyítékokkal cáfolhatóak voltak, így ezek alapján is egyértelmű, hogy a beismerés nem valós élményeken alapult, csak kitaláció volt. Példának hozta fel a vádlott azon vallomását, miszerint a sértett1 megölése során használt fegyver hangtompítója helység8ban lefoglalásra került, miközben a fegyverszakértő véleményében igazolta azt, hogy a hangtompító és a sértett halálát okozó lövedék egymással

nem kompatibilis. A vádlott célja egyedül a barátnőjének védelme volt, emiatt találta ki, hogy hogyan ölte meg a sértettet.

[89] Összességében a fellebbezésében foglaltakat fenntartva elsődlegesen a vádlott felmentését, másodlagosan büntetésének enyhítését indítványozta.

[90] A vádlott saját védelmében tett felszólalásában előre bocsátotta, hogy tisztában van azzal, hogy a vallomásai miatt elvesztette a szavahihetőségét, ezért felszólalásában arra kívánta helyezni a hangsúlyt, hogy milyen körülmények között szocializálódott, és milyen hatásokra alakult ki a személyisége.

[91] E körben érvelt szakértő¹¹ igazságügyi pszichológus véleményével, mely szerint szocializációja hiányos, környezetének személyiségének kialakulásában jelentékeny szerepe volt.

[92] Az említett szocializációs folyamat jellegzetességeit bemutatva az általa „Ők erősebbek tőlünk” címen fordított könyvnek az 1990-es és 2000-es évek ország¹i közéleti elemeit bemutató részeit idézte, így azt, hogy a ország¹-montenegrói klánok, kiváltképpen a klán¹ Klán befolyása alatt állt az egész ország. Ez a bűnszervezet háttérhatalomként irányította a politikát, a rendőrséget, a közhivatalokat, terrorban tartotta az országot azzal, hogy a konkurensseikkel leszámoltak, és mindenki mással is, aki nekik nem tetsző cselekedetet hajtott végre. Azt állította, hogy ő is ezzel a klánnal került konfliktusba, őt is többször meg akarták emiatt ölni. Mivel a klán¹ Klánnak a rendőrségen is voltak beépített emberei, ráadásul őt a '90-es években a rendőrség is kínozták, a rendőrségben ezért nem bízott, és emiatt nem fordult hozzájuk.

[93] Mindennek következtében alakult ki nála az önvédelmi mechanizmus, hogy a saját életét védje. Azért tartott fegyvereket és hamis iratokat, mert a klán¹ Klán, és annak vezetője tanú⁸⁷, az életére tört, mindenhol voltak emberei, és így bárkit aktiválni tudtak, akire szükségük volt. Ilyen emberük volt név² is, akit tanú⁸⁷ ellene küldött, hogy ölje meg.

[94] Ilyen körülmények között felhatalmazva érezte magát arra, hogy megvédje az életét.

[95] Beszélte arról, hogy az átadása Magyarországra – szemben az elsőfokú bíróság állításával – szerinte igenis rajta múlt, mert ő volt az, aki ezt kérte, mikor megkérdezték tőle, hogy hozzájárul-e a kiadatásához. Ekkor is már eleve az a cél vezérelte, hogy a barátnőjét megvédje.

[96] A sértett¹ sérelmére elkövetett emberölés kapcsán felmerült azon bizonyítékokkal foglalkozott, amelyek álláspontja szerint az ő módosított vallomását támasztották alá.

[97] tanú7 tanú azt állította, hogy a sértettnek csak egy telefonja volt, így ebből is látszik, hogy a beismerése valótlan kitaláció volt, hiszen ő azt állította, hogy több telefont vitt magával, miután lelőtte a sértettet.

[98] A beismerésének visszavonásával kapcsolatban hangsúlyozta, hogy neki titkos missziója nem csak az volt, hogy a barátnője kikerüljön a kényszerintézkedések hatálya alól, hanem az is, hogy a vele szembeni eljárást megszüntessék. Ezért még 2019. november 19-én és 21-én is terjesztett elő újabb bizonyítási indítványokat a rendőrségnek, és csak azután vonta vissza a beismerését, mikor elérte ezt a célját.

[99] tanú92 tanú sértett1t korrekt üzletembernek jellemezte, szerinte ez is cáfolja a beismerésében foglalt azon adatot, miszerint a sértettet azért ölte meg, mert az becsapta az ő ismerősét, becenév3t. Emellett a tanú szerint a sértett csak olyan emberekkel találkozott, akiket ismert, így ez a vallomás is őt erősíti abban, hogy sértett1val jó kapcsolatban voltak. A 2018. szeptember 18-i kamerafelvételek is azt támasztják alá, hogy sértett1val találkozott, vele jó kapcsolata volt.

[100] Ugyanígy módosított vallomását igazolta az 1. zártan kezelt tanú vallomása is, aki elmondta, hogy sértett1 azt állította, miszerint a következő héten 11 kg kokaint fog forgatni. Ebből az következik, hogy valódi kábítószer rendelt meg a sértett a Kávéházban, és nem az ő ürügye volt tehát az, hogy a helyszínre ezzel csalja el a sértettet.

[101] Érvelt sértett1 személyiségével is, akit a lánya fukarnak jellemzett, és ugyanez köszön vissza szerint a sértett élettársának vallomásából is, amikor elmondta, hogy a sértett alacsony áron akarta beszerezni a kábítószer. Szerinte az ő fukarsága vezetett a történetekhez, mert emiatt irányította át név5” aliasnév6” a kábítószer inkább helység4be, ahol magasabb áron tudta azt értékesíteni.

[102] Kifejtette azon álláspontját, hogy szerinte tanú7 tanú azért nem tudott róla, mert előfordult, hogy sértett1 szándékosan elferdített vagy elhallgatott előtte bizonyos tényeket, mert nem akart vele mindent megosztani.

[103] A 2018. szeptember 19-i találkozó során sértett1 a tőle kapott 44.000 eurót átpakolta a saját autójában tárolt további 45.000 euróhoz, de azért találtak nála 65.000 eurót, mert a sértett ebből az odaérkező becenév5nek és név5 név5nak a kannabiszért átadott 24.000 eurót.

[104] Hivatkozott arra, hogy a helyszíni szemle adatai is hirtelen felindulásból elkövetett emberölésre utalnak, hiszen megtalálták a testet, a pénzt és a cukrot is.

[105] Ha ő eltervezetten meg akarta volna ölni a sértettet, akkor megteszi az első találkozó alkalmával. Ezzel szemben az igazság az, hogy nem ő beszélte meg a sértettel a találkozót, ő csak tolmács volt. A beismerő vallomásában kitalált történetet pedig semmi nem támasztja alá. Amikor beismert, nagyon sok mindennel nem foglalkozott, amivel kellett volna, ennek azonban az a magyarázata, hogy mindenáron menteni akarta a barátnőjét, és ha

mindazzal akkor előhozakodik, amivel később, akkor elhúzódott volna az eljárás, hiszen állításait bizonyítással kellett volna tisztáznia a rendőrségnek.

[106] Hazugságainak sokfélesége is excentrikus, kalandos személyiségéből fakad.

[107] Érvelt még azzal, hogy nagyfokú igazságérzete miatt a nőket bántalmazó személyeket mélyen megveti, és a rossz sorsú embereket a saját rossz gyermekora miatt támogatja, ezt tette sértett lányával is, akit a sértett elhanyagolt.

[108] A vádlott a saját védelmében ártatlanságát hangsúlyozta.

[109] A másodfokú eljárásban előterjesztett terjedelmes beadványiban foglaltakat megismételte.

[110] A vádlott az utolsó szó jogán még egyszer hangsúlyozta ártatlanságát.

[111] A fellebbezések közül az ügyészét találta részben alaposnak az ítéltábla.

[112] A tényállást is támadó védelmi perorvoslatra figyelemmel a felülbírálat a Be. 590.§ (1) és (2) bekezdése alapján teljeskörű volt.

[113] Ezért a másodfokú bíróság a fellebbezéssel sérelmezett ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt teljes terjedelmében bírálta felül.

[114] Ennek keretében megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perjogi szabályokat csak részben tartotta meg.

[115] Vizsgálta, és helyesen rögzítette az eljárási feltételek meglétét (a büntetőeljárás átvétele és a specialitás elve kapcsán, az ügyben előkészítő ülést tartott, a médiaérdeklődésre számot tartó ügyben a Be. 108.§-a szerinti előírásokat betartotta).

[116] Az általa felvett bizonyítást a perjogi szabályok szerint folytatta le, és a Be. 561.§ (3) bekezdés f) pontja értelmében a bizonyítási indítványok elutasításának indokairól is (szükszavúan, de) számot adott.

[117] Nem tett eleget azonban a Be. 498. § (3) bekezdésében foglaltaknak. Beszerezte a vádlott bűnügyi előéletére vonatkozó adatokat, amelyből – maga által is rögzítetten – kitűntek a vádlott országli elítélési és szabadítási adatai, arra már nem fordított figyelmet (az elsőfokon eljáró ügyész mellett), hogy gondoskodjon a vádlottra vonatkozó, az eljárásban figyelembe vehető külföldi ítélet érvényének az elismeréséről. Ez, és ennek jelentősége először az ügyben a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészségben tudatosult, és tett kezdeményezést az Újvidéki Törvényszék 2009. április 13-án kelt és 2010. április 14. napján jogerőre emelt K.835/2008 számú ítéletének elismerése iránt.

[118] Amint azt a másodfokú bíróság a fentiekben már jelezte, ennél súlyosabb eljárási hibát vétett a Be. 163. § (2) és (3) bekezdésben rögzített tényállás tisztázási kötelezettségének teljesítése során.

[119] A tárgyalási jegyzőkönyvek szerint kihallgatta a vádlottat, ismertette a nyomozás során tett vallomásait, lejátszotta a helység6ban rögzített kamerafelvételt, ismertette a helység6ban beszerzett tanúvallomásokat; ezen kívül tanú7, tanú98, tanú19 tanú100 tanú nyomozás során tett vallomását, illetve szakértői véleményt, és az általa fontosnak tartott egyes iratokat (34. jegyzőkönyv 7-8. oldala szerint). Védő indítványra ismertette a holland nyomozás során kihallgatott további tanúk, a 01. számú tanú vallomását és a vádlott nyomozási bíró előtt tett vallomásait.

[120] Ehhez képest indokolása értelmében a tényállást „az helység5ban elkövetett cselekmény tekintetében a vádlott bűnösségre is kiterjedő beismerő vallomása, a bűncselekmény minden részletét, valamint a vádlott menekülését nyomon követő kamerafelvétel, a kamerafelvételek szerint a vádlott által viselt, majd eldobott ruházatban kimutatott DNS-azonosítás (nyomozati iratok 4379., 4419., 4439. 4550. oldalai), a boncolási jegyzőkönyv (nyomozati iratok 4415. oldal) valamint a helység6ban meghallgatott tanúk vallomása” (elsőfokú ítélet 8. oldal 2. bekezdés); a budapesti bűncselekménnyel összefüggésben „a vádlottnak a 2019. november 21-i kihallgatásait megelőző beismerő vallomása, a helyszíni szemle jegyzőkönyve (nyomozati iratok 423. oldal) a halottszemle (nyomozati iratok 435. oldal) a boncjegyzőkönyv (nyomozati iratok 533. oldal) a vegyészszakértői vélemény (nyomozati iratok 569. oldal) a genetikus szakértői vélemény (nyomozati iratok 585., 643., 849., 877., 917., 1111. oldalai), daktiloszkópiái szakértői vélemény (nyomozati iratok 631, 861., 1117. oldalai), és a fegyver-szakértői vélemény (nyomozati iratok 681., 1055. oldal)” alapján állapította meg.

[121] Már a fentiekből is kitűnik, hogy az helység5-i emberölésnél a helység6ba utazásra és az eltervezésre, a 2018. július 24-én történtekekre vonatkozó tényállásra bizonyítást nem folytatott (és a vádlott ezt fellebbezésében kifejezetten is sérelmezte).

[122] Megállapítható ezen felül, hogy a budapesti emberölés esetében eltért a vádirati tényállástól abban, hogy sértett1 név6-tól rendelt meg 11 kg kokaint, és azt állapította meg, hogy egy név6 nevű személytől. Azonban erre nézve egyedül tanú7 tanú vallomásából indult ki, és egyáltalán nem tette tárgyalás anyagává az ezzel összefüggő egyéb bizonyítékokat (cellainformációk, foglalási adatok, kamerafelvételek, tanú7 által adott személyleírás, név6 honosítási kérelmében foglalt adatok, nyomozati feljegyzések és jelentések), amelyeknek a vádhatóság kézenfekvően azért tulajdonított jelentőséget, mivel Terhelt1 vádlott név6 Kurinán keresztül volt köthető ehhez a cselekményhez (maga az elsőfokú bíróság sem állapított meg ugyanis olyan személyes jellegű indítékot, amely a vádlottat a sértetthez közvetlenül kapcsolta volna).

[123] A vádlott vallomásán kívül semmilyen egyéb bizonyítást nem folytatott az előzményekre, a megbeszélésekre (e körben sértett1nak Miso Koljenovic-cal történt egyeztetéseire, sértett1 kábítószer-kereskedői tevékenységével kapcsolatos további bizonyítékokra), a 2018. szeptember 18-i találkozóra, annak körülményeire.

[124] Egyik bűncselekménynél sem tulajdonított jelentőséget a Terhelt1 vádlotthoz köthető hívásforgalmazási, cellainformációs adatoknak, amelyek Terhelt1 mozgására, a bűncselekmények előtt bejárt helyszínekre (eltervezés), illetve név6-tal közös területen tartózkodására szolgáltatott információkat.

[125] A budapesti bűncselekményre vonatkozó objektív bizonyítékokat sem tette tárgyalás anyagává. Holott a nyomozás iratainak ismeretében egyértelmű, hogy a helyszíni szemle jegyzőkönyve kizárólag a gépjármű szemle jegyzőkönyvével, és a mindkettő során készített fényképfelvételekkel együtt értékelhető, nem szólva a sértett lövés leadásakor elfoglalt testhelyzetéről, melyre vonatkozóan e bizonyítékoknak az ítéletben meg sem említett igazságügyi orvosszakértői véleménnyel, a helyszíni szemlén eljáró szakértő és az igazságügyi fegyverszakértő véleményével együttesen történő értékelése útján lehetett volna megalapozott következtetést vonni.

[126] Hasonlóképpen értelmezhetetlenek önmagában a vádlott helyszíni kihallgatása során tett nyilatkozatai is, azokat egyedül a felvétel megtekintése útján lehetett volna értékelni, amely elmaradt.

[127] Nem tette tárgyalás anyagává a bevásárlóközpont1 által működtetett biztonsági kamerafelvételeket, és az azokról készült feljegyzéseket – melyekre a védelem többször is hivatkozott, és amelyek alapján az elkövetés ideje is pontosabban meghatározhatóvá vált volna, továbbá megalapozottan állást lehetett volna foglalni a 01. számú tanú (tanú35) vallomásának, és a vádlott 22 óra utáni elkövetésre vonatkozó vallomásának elfogadhatóságát illetően.

[128] Jóllehet, érvelt azzal, hogy a vádlott védekezésében megjelenő név5 „közismert beceneve” nem aliasnév6, hanem becenév6 volt (10. oldal utolsó bekezdés), ezzel is cáfolva a vádlott védekezését, azonban az erre vonatkozó bizonyítékot (az ügyész által az elsőfokú eljárás során 27. sorszámon előterjesztett iratok) nem tette a tárgyalás anyagává.

[129] Mindezekkel a törvényszék megsértette a Be. 163.§, 530.§, 531.§ és 532.§-ban írt bizonyítási szabályokat, mulasztásai és hibái az elsőfokú ítélet – később ismertettek szerinti, valamennyi törvényi okból fennálló – súlyos megalapozatlanságát eredményezték. Egyáltalán nem volt alaptalan az a védelmi észrevétel, hogy az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta a nyomozás iratait és bizonyítékait.

[130] Az ügyész a 39. sorszámu átiratában kifejezett indítványt tett a bizonyítás teljessége érdekében a vádiratban megjelölt rendőri feljegyzések/jelentések, így különösen többek között a 2018. szeptember 18. napján és 19. napján történt cselekményekkel kapcsolatban rendelkezésre álló kamerafelvételek elemzéséről készült feljegyzések/jelentések teljesítése, és a Be. 561.§ (3) bekezdés f) pontjában írtak megszegésével arról sem adott kimerítő magyarázatot, miért nem látta mindezt fontosnak. A másodfokú bíróság álláspontja szerint nem is volt erre megfelelő indok.

[131] Emellett azt a védelmi érvelést is osztotta a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság rendkívül súlyos fokban megsértette a Be. 561.§ (3) bekezdés d) pontjában írt eljárási rendelkezést, mert az indokolási kötelezettsége nem terjedt ki az elbírálás szempontjából releváns minden körülményre, legkevésbé az előzményekre, a vádirati tényállástól eltérően megállapított tények kellő magyarázatára. A nyomozati iratok terjedelmét egybevetve az elsőfokú bíróság indokolásával, állítható, hogy a vádlott vallomásain (melyeket az 5-8. oldalon mutatott be) kívül szinte minden más bizonyíték tartalmi elemzésével, mindezek egymásra vetítésével adós maradt. Érdemi indokolása a több ezer oldalnyi bizonyítékhoz képest 3 oldalnyi terjedelemben szorítkozott.

[132] Ha a tényállás megalapozatlansága (annak részleges jellege miatt) nem is, de ez utóbbi, az indokolási kötelezettség megsértése eredményezhette volna az ítéletnek relatív eljárási szabályszegés miatti hatályon kívül helyezését [Be. 609.§ (2) bekezdés d) pont]. Tekintettel azonban arra, hogy az indokolási hiátus a leglényegesebb kérdésekben, azaz abban, hogy a vádlott követte el a terhére a vádirat szerint rótt bűncselekményeket, mégpedig alapvetően az elsőfokú bíróság által meghatározott időben, helyen és módon, nem volt tetten érhető, az ügy társadalmi jelentősége miatt a másodfokú bíróság – a törvény kínálta megoldástól kivételesen eltekintve, de perjogi felhatalmazás keretei között maradván – az indokolás hiányzó részeit maga pótolta ahelyett, hogy erre a törvényszéket egy megismételt eljárásban kötelezte volna.

[133] A személyi körülményeket [Be. 561. § (3) bekezdés b) pont] az ítéltábla – a rendelkezésre álló iratok alapján - az alábbiakkal egészíti ki és helyesbíti:

[134] – a vádlott honosításáról szóló határozat száma helyesen KE. VI-1/05405/2017. (nyom. ir. 2025. oldal);

[135] – helység2ban a Szabadkai Körzeti Bíróság 2000. július 14-én kelt K 77/99. számú ítéletével rablás büntette miatt marasztalta a vádlottat;

[136] – a Szabadkai Körzeti Bíróság 2001. november 26-i keltű ítéletének száma K 51/01.;

[137] – a város111i Körzeti Bíróság K 660/03 számú, 2004. december 27-i keltű ítéletével szintén rablás miatt ítélte 8 hónapi szabadságvesztésre Terhelt1-t;

[138] – az Újvidéki Törvényszék 2009. április 13-án kelt és 2010. április 14. napján jogerőre emelt K.835/2008 számú ítéletének érvényét a Fővárosi Törvényszék 2021. szeptember 29. napján kelt 34.Beü.20.493/2021/21. számú, illetve a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság az 5.Bpkf. 10.903/2021/7. számú, 2021. október 29. napján véglegessé vált végzésével emberölés büntetnének kísérlete [1978. évi IV. törvény 166. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a), b) és f) pont] miatt kiszabott 15 év börtönbüntetésként ismerte el. Megállapította, hogy a terhelt a szabadságvesztés büntetéséből a 2012. december 14-én kelt KV.2131/12. számú határozattal 2017. február 7. napján amnesztiával szabadult, így e nappal a fennmaradó 2 év 5 hónap és 25 nap szabadságvesztés végrehajthatósága megszűnt.

[139] - A Szarajevói Bíróság 650 K 66711 17 K számú ítéletében marasztalta az ottani Btk. 371. § (1) bekezdésébe ütköző cselekmény miatt.

[140] - helység2ban pedig a 2019. január 5-én (tanú99 sérelmére) elkövetett élet elleni cselekmény miatt van folyamatban eljárás Terhelt1 ellen.

[141] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás nagyfokú és kiterjedt, a Be. 592.§ (2) bekezdés a), b) c) és d) pontjain alapuló, hiányosságból, felderítetlenségből, iratellenességből és téves következtetésekből eredeztethető (részbeni) megalapozatlansági hibában szenved.

[142] Ezt a Be. 593.§ (1) bekezdés a) pontja értelmében eljárva – az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő iratok tartalma, valamint a másodfokú eljárásban felvett bizonyítás alapján - a következők szerint küszöböli ki:

[143] A történeti tényállás első bekezdése (ítélet 3. oldal) helyébe azt rögzíti, hogy „Terhelt1 vádlott 2018. június végén, július elején – közelebbről meg nem határozható időpontban - Magyarországról helység3ba ment, ahonnan az Austrian Airlines helység4ből 2018. július 8-án 17 óra 20 perckor induló járatszám1 járatával helység5ba utazott. Ezután itt – pontosan meg nem állapítható okból – elhatározta, hogy a 1992 óta helység6ban élő, 1955-ben született becenév1 becenévű név2č horvát állampolgárt megöli.”

[144] A következő bekezdés első mondatának kezdetét kiegészíti azzal, hogy „E célból”, az „eltorzítva” kifejezést „elváltoztatva” kifejezésre cseréli, a „mégegyszer” kifejezésben a szavakat elválasztja.

[145] A történeti tényállás II. pontja első bekezdésének második mondata (ítélet 4. oldal) helyébe azt rögzíti, hogy „A kapcsolat megszakítását követő pár héttel sértett1 egy közvetítőn keresztül megkereste az ugyancsak ország1i illetőségű név6 nevű személyt, akivel megállapodott abban, hogy az előző beszállító által meghatározott árnál alacsonyabb áron szállít a részére 11 kilogramm kokaint.

[146] A bekezdés következő mondatának kezdetét – miszerint „sértett1 elfogadta az ajánlatot és”, mellőzi, helyébe azt rögzíti, hogy „A megállapodást követően a kábítószer vételárának előlegeként”; a mondatban „név6nek” jelölt személyt név6 Kurinára helyesbíti.

[147] A következő bekezdés első mondatában „név6”-nek megjelölt személyt név6 Kurinára helyesbíti. A bekezdés második mondata elé rögzíti azt, hogy „Mivel a vádlott tudott a sértett által megrendelt kábítószeréről”, a mondat második fele („és felajánlott neki 11 kiló kokaint megvételtre”) helyébe azt rögzíti, hogy „közölte vele, hogy ő fogja szállítani a 11 kiló kokaint. Ez azonban csak ürügy volt arra, hogy sértett1val személyesen találkozzon, és ennek során az életét kioltsa, kábítószerrel valójában soha nem állt szándékában részére átadni.”

[148] A következő mondat („A kábítószer átadása végett...”, kezdetű) helyébe a következőket illeszti: „A kábítószer átadása végett 2018. szeptember 18-án 22 óra utáni

időpontra találkozt meg a Budapest kerület1 kerületben a bevásárlóközpont1 háta mögött található parkolóba, amely találkozó alkalmával Terhelt1 vádlott végre akarta hajtani a cselekményt. E találkozót megelőzően a vádlott szeptember 15-én 18:45 és 19:30 közötti időben és szeptember 18-án 01:30 körül a sértett lakókörnyezetét, míg a találkozó napján a délelőtti órákban a bevásárlóközpont1 parkolójában terepszemlét tartott. Mivel azonban 2018. szeptember 18-án este a sértett és a vádlott **hosszasan** elkerülték egymást, és így a tervezettnél később jött létre köztük a találkozó, Terhelt1 közölte sértett1val, hogy a kábítószer csak a következő este tudja átadni.”

[149] A 3. bekezdésben a csomagok jellemzőjeként beilleszti azt is, hogy „barna színű ragasztószalaggal körbetekert”.

[150] A 4. bekezdés első mondatát kiegészíti azzal, hogy sértett1 a helyszínre 20:54 órakor érkezett meg, az ezt követő mondat végére rögzíti, hogy „tartalmazó hátizsákot”.

[151] A bekezdés utolsó mondatát törli, és helyébe a következőt rögzíti: „sértett1 a gépkocsi csomagtartójából kivette az előző napon e célból vásárolt fekete színű gyöngyvászon bőröndöt, és abba áthelyezett a hátizsákából 10 csomagot. Mivel a vádlott a hátizsákra nem tartott igényt, az átpakolást befejezte, a bőröndöt a hátizsákkal (és a benne maradt egy csomaggal) együtt a gépjárműve hátsó ülésére, annak jobb oldalára helyezte át. Egy csomagot magához vett, és azt a jobb első ülésre helyezte, majd maga is beszállt a gépjármű vezető ülésére, és elővette a magánál tartott svájci bicskát, amivel a mellette lévő ülésen elhelyezett csomagot akarta kinyitni, és tartalmát ellenőrizni.

[152] Az 5. bekezdés első tagmondata („Ekkor a gépkocsi csomagtartójába hajoló”) helyébe azt rögzíti, hogy „Mindeközben Terhelt1 vádlott a gépjárműhöz lépett, és annak vezető ülés melletti nyitott ablakán keresztül az éppen kissé jobb oldalra forduló, neki hátat fordító”. A bekezdést kiegészíti azzal a mondattal, hogy „A sértett életét kioltó lövedék a koponyából távozott, a belső visszapillantó tükrön megpattant, azt meg is repesztve, és a jobb oldali első ajtóba fúródott.”

[153] A 4. oldal utolsó előtti bekezdésének első sorát kiegészíti azzal, hogy a holttestet előbb kihúzta a gépkocsiból, és amellé helyezte, majd ezután a kezénél fogva vonszolta a patak medrébe. Mellőzi a bekezdésből azt a tagmondatot, hogy „a sértett által a kábítószer ellenértékeként magával vitt 65.100 eurót”; egyben az „eltávozott” kifejezés elé beilleszti, hogy „21:46 órát megelőzően (pontosabban meg nem állapítható időpontban)”.

[154] Az utolsó bekezdést kiegészíti azzal, hogy a kábítószer ellenértékeként a sértett által magával vitt és egy fekete laptoptáskában tárolt 40.000 euró ismeretlen módon eltűnt, csak a kiürített táska került elő a nyitott állapotban a gépjármű hátsó ülésén elhelyezett bőrönd tetejéről. A gépkocsi egészségügyi dobozának tároló rekeszéből további – öt darab, egyenként 10.000 és három darab, egyenként 5000 euró összeget tartalmazó pénzkötegekben - 65.100 euró is előkerült, amely azonban a kábítószer-ügylettel semmilyen összefüggésbe nem hozható.

[155] Az így korrigált tényállás már minden tekintetben megalapozott, mentes a Be. 592. § (2) bekezdésében írt hibáktól, és az a vádlott tagadásával szemben álló részében is a bizonyítékok okszerű és törvényes mérlegelésén alapul, így a Be. 593. § (3) bekezdése értelmében a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

[156] Ahogyan azt a másodfokú bíróság a perjogi felülbírálat körében előre bocsátotta, az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségét éppen hogy teljesítette, bemutatta és értékelte a vádlott vallomásait, felsorolta azon leglényegesebb bizonyítékokat, amelyek a beismerő vallomása mellett szóltak, egyben szűkszavú indokát adta annak is, hogy a szándékon túli eredménnyel és a jogos védelemmel (I. tényállás), továbbá a más általi elkövetéssel (II. tényállás) kapcsolatos későbbi vallomás-módosítása miért nem volt elfogadható.

[157] Valóban ez képezte a mérlegelés gerincét, de az elsőfokú bíróság oly mértékben egyszerűsítette le a vizsgálódási körét, amely már súrolta a törvényesség határát.

[158] Az helység5-i emberölés (I. tényállás) elkövetését a vádlott mindvégig elismerte, sőt, a másodfokú tárgyaláson annak előkészítésére, tervezésére vonatkozó bizonyítékokat sem vitatta. Elismerte, hogy 2018. július 24-én álruhában valóban elhaladt a kávézó1 Kávézó előtt, ekkor a sértett szokásait figyelte meg (a bűnösségét tagadta csupán, jogos önvédelemre hivatkozással).

[159] Sérelmezte ugyanakkor a helység6ba beutazása indokára, annak idejére vonatkozó ítéleti tényállítások megalapozatlanságát – teljes joggal, miután az elsőfokú bíróság az ezekre vonatkozó bizonyítékok egy részét még csak nem is tette tárgyalás anyagává, más, ismertett részével pedig nem foglalkozott az ítéletében.

[160] A másodfokú tárgyaláson ismertetett iratok alapján (a vádlotthoz köthető mobiltelefon cellainformációi, és az így beazonosított repülőgép-járat, valamint annak utaslistája) az minden kétséget kizáróan megállapítható volt, hogy a vádlott (mellesleg név6 társaságában) az airlines 375 járatával 2018. július 8. 17:20-kor indult el helység4ből, és érkezett helység5ba 19:15-kor (Holland jogsegély alapján keletkezett iratok, nyom. ir. 4268. oldal). Az is bizonyos, hogy az ezt megelőző időszakban Magyarországon tartózkodott (hiszen pl. 2018. június 12-én tette le állampolgársági esküjét kerület1-ben kerületében, és ezután útlevél iránt is folyamodott), de arra, hogy innen pontosan mikor utazott helység4be, kétséget kizáró bizonyítékok nem merültek fel, így mindössze ennek ténye volt csak megállapítható, és az, hogy egészen név2-ig megöléséig helység6ban volt.

[161] Azt sem lehetett kétséget kizáróan megállapítani, hogy eleve abból a célból ment helység6ba, hogy a sértettet megölje, csak az, hogy ott 2018. július 24-ét megelőzően valamikor kialakult ez a szándéka. Ennek kapcsán azonban fontos megjegyezni a következőket:

[162] Egyrészt, az, hogy az utazás célzata nem volt megállapítható, az előzményekre, és a már 2018. július 24-től bizonyított tervezésre figyelemmel semmit nem változtat érdemben a cselekmény jogi minősítésén (azaz az előre kiterveltségen). Emellett, mindazon célok, motivációk sem hatnak ki erre, amelyeket a vádlott fellebbezésében felsorakoztatott.

Teljesen lényegtelen, ha ezek (így a vöröslámpás negyed, barátok meglátogatása stb.) is szerepeltek az utazás indítékai között. Ezért ezek valóságát nem vizsgálta a másodfokú bíróság sem.

[163] Az sem volt ítéleti bizonyossággal megállapítható, miért határozta el a vádlott név² megölését, de a vádlott által említett ok – azaz saját életének védelme – egészen biztosan kizárható volt.

[164] A vádlott fokozatosan kibontakozó védekezése szerint (név szerint tanú⁸⁷, és a ország¹-montenegrói klánok) végezni akartak vele, állítása szerint a 2004-es emberölés miatt. Ezért már helység²ban sem volt biztonságban, ez elől menekült helység⁶ba is.

[165] Egyfelől, ha ez igaz is volna, elméletileg az állítólagos hollandiai veszélyhelyzet volt az az alkalom, amelynél minden kockázat nélkül hatósági segítséget vehetett volna igénybe. Az említett 2004-es emberölés miatt kiszabott szabadságvesztésből 2017-ben történt szabadulása után ugyanis a vádlott esélyt kapott a törvénytisztelő életvitelre, és név² megöléséig (az amnesztia folytán) tiszta bűnügyi előélettel megtehetette volna - és elvárható is lett volna tőle -, hogy amennyiben valóban az jutott a tudomására, hogy valaki az életére tör, védelmet kérjen, feljelentést tegyen. Az a megoldás tehát az adott körülmények között egy ilyen helyzetre, amit a vádlott választott – azaz, hogy az állítólag rá leselkedő veszélyt újabb súlyos bűncselekmény elkövetésével hátrította el – teljességgel ésszerűtlen.

[166] A vádlott önvédelemmel kapcsolatos vallomása ettől eltekintve is olyan ellentmondásos, hogy azt valóként elfogadni nem lehetett.

[167] Egyszer azt állította, hogy a sértett volt az, aki segített neki helység⁵-ben lakást bérelni, majd azt, hogy ez csak egy csapda volt, és név²ot valójában tanú⁸⁷ „küldte rá”; azzal is érvelt, hogy tanú⁵¹ „kifecsegte” a montenegrói és ország¹li ismerőseinek, hogy segít lakást találni neki, de ezek az ismerősök épp azok a maffiózók voltak, akik „vadásztak rá”, mert meg voltak győződve arról, hogy merényletet készített elő tanú⁸⁷ ellen. Mivel a montenegrói maffiózóknak szükségük volt egy bűnözőre, ideálisnak találták név²-ot. De ugyanígy hivatkozott a holland nyomozati iratok közt lévő rendőrségi iratra is: e szerint egy M nevű nevű bosnyákot több évvel korábban megverték, amelynél egy I nevű nevű (valójában név²-csal azonos) férfi is jelen volt, aki őt kinevette. Mivel tartott attól, miszerint a sértett őt is ugyanígy „kinevette volna”, ráadásul egyértelmű lett számára, hogy a bérelt lakás kapcsán őt tanú⁸⁷ és a sértett „csapdába csalta” azzal a céllal, hogy meggyilkolják, megelőző csapásként megölte a sértettet.

[168] A védekezés már csak azért is hiteltelen, mert azzal csak azután állt elő, hogy tanú⁸⁷t megölték (2020. júliusában); ettől eltekintve a fentiek minden további külön magyarázat nélkül is rávilágítanak a belső ellentmondások sokaságára, a „kinevetésével” kapcsolatos irracionális feltételezéseire, annak teljes abszurditására, hogy az élet elleni bűncselekményt valójában a kigúnyolása megelőzése érdekében követte volna el.

[169] De mindezen túl is, amint azt az elsőfokú bíróság is helyesen megállapította, még elfogadhatósága esetén sem lett volna alkalmas a védekezés arra, hogy az elkövetett

bűncselekmény jogellenességén (társadalomra veszélyességén) változtasson, és nem nyújthatott alapot a vádlott javára büntethetőséget kizáró ok (jogos védelem, végszükség) megállapíthatóságára sem. Ezért a másodfokú bíróság sem tartotta szükségesnek a vádlott magyarázatainak további, részletekbe menő elemzését.

[170] A vádlott tervezéssel kapcsolatos beismerő vallomása összhangban volt a kávézó1 kávézó kamerája által rögzített felvételekkel, a mozgás-összehasonlító elemzéssel is.

[171] Ezek alapján együttesen megállapítható az az elsőfokú bíróság által helyesen (csak épp az ezt megalapozó bizonyítás lefolytatása nélkül) rögzített tény, hogy Terhelt1 vádlott 2018. július 24-én a külsejét álcázva, rasztaparókában, sapkában a kávézó1 kávéháznál terepszemlét tartott, és a sértett szokásait figyelte meg, ezzel készítve elő a hat nappal későbbi emberölést.

[172] Ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság által ismertetett szemtanúk vallomása (tanú101, tanú102, tanú103, tanú104, tanú105, tanú106, tanú107, tanú108 és tanú109), a vádlott beismerő vallomása, a bűncselekményt rögzítő kamerafelvétel, továbbá a vádlott által eldobott tárgyak, az azokról készült, és a vádlott biológiai nyomait kimutató DNS szakvélemény, továbbá a sértett halálának okáról készült orvosszakértői vélemény és más iratok alapján maga a bűncselekmény, valamint a vádlott azt követő magatartása kétséget kizáróan megállapítható volt, a tényállás ezen részében hiba vagy hiányosság nem volt észlelhető.

[173] Ennél jóval nagyobb megalapozatlansági és indokolási hiányosságokban és hibákban szenvedett az elsőfokú ítélet a sértett1 sérelmére elkövetett emberölés tekintetében (II. tényállás).

[174] A lövési sérülésre vonatkozóan a helyszíni szemle jegyzőkönyve (nyom. ir. 431-432. oldal) is rögzítette, hogy a lövedék bemeneti nyílása a fejen hátul, a jobb oldali tarkódudor vetületében, míg a kimeneti nyílás a bal oldali falcsonti régióban található. A helyszínen eljáró orvosszakértő (szemle jkv. nyom. ir. 435. oldal) is már előzetes véleményt adott a lövési sérülés elszenvedésének módjára vonatkozóan, leszögezve, hogy leginkább ülő, jobbra-előre dőlő testhelyzetben érhetette a fejlődés a sértettet, hátulról, igen közélről, majdnem érintő csőtorkolattal.

[175] A vonszolás 21 méteren keresztül vezető nyoma – amely a holttestnek a gépjárműtől egészen a patak1 medrébe történő elmozgatását tanúsítja – a gépjármű bal oldalán lévő vértócsától indul, egymás mellett párhuzamosan futó vércsíkot hagyva. (437. oldal, rajzon a 451. oldalon).

[176] A sértett által használt Mercedes gépjárműre végrehajtott szemle jegyzőkönyvének elkövetés körülményeire vonatkozó lényeges adatai pedig az alábbiak voltak:

[177] - az aszfaltozott út2 út végén kialakított szegélytől 29,6 méterre, a patak1-patakon átfutó fémszerkezetű cső vonalától 5,7 méterre (azaz a sértetti gépjármű bal, vezető felőli

oldalán) a földön találták meg a 9 milliméteres, Parabellum kaliberű, PPU 9x19 fenékjelzésű, a csappantyúján ütőszeg lenyomatát hordozó töltényhüvelyt (nyom. ir. 463. oldal, 5. fénykép);

[178] – ugyanezen helyen a talajon 77 x 42 centiméter kiterjedésű, részben beszáradt vérgyanús szennyeződés volt észlelhető (463. oldal, 9. fénykép);

[179] – ebben a vérszennyeződésben 1 db piros színű, műanyag markolatú BAUMER electric feliratú, véres svájci-bicskát találtak, amelynek konzervnyitó része teljesen, kisméretű késpengéje 90 fokban kinyitott helyzetben volt (463. oldal, 8. fénykép);

[180] – az forgalmi rendszám forgalmi rendszámú, fehér színű, Mercedes ML63 AMG típusú gépjármű jobb első ülésen (a vezető ülés mellett) egy barna ragasztószalaggal áttekert bontatlan csomag volt (465. oldal, 19. fénykép) – egyike annak a tizenegynek, amit a vádlott a helyszínre magával vitt;

[181] – egy Tesco márkájú fekete gyöngyvászon bőrönd (461. oldal, 68. fénykép) pedig a gépjármű hátsó ülésén jobb oldalon és középen volt nyitott állapotban. Ebben volt fellelhető egy Angel márkájú piros hátizsák – benne ugyancsak 1 darab, barna ragasztószalaggal körbetekert csomag és egy zöld színű „The North Face” feliratú sapka -, továbbá a bőröndben további 9 darab ugyanolyan csomag, a bőrönd legtetején pedig egy fekete nyitott állapotú üres laptop táska;

[182] – a személygépkocsi bal oldali hátsó ajtajának külső felületén a „B” oszlop irányából a „C” oszlop irányába irányuló vérgyanús felkenődés volt látható, alatta fentről lefelé irányuló vérgyanús csorgásokkal (465. oldal, 4. fénykép);

[183] – a jármű bal oldali külső fellépő-küszöbén vérgyanús cseppenések voltak (466. oldal);

[184] – a jobb oldali első ülés előtti gumiszőnyegen biológiai anyagmaradvány, csontszilánk (fényképfelvételeken 48-as számmal jelölve, 468. oldal);

[185] – a belső visszapillantó tükör rongálódott, a tükör törött, valamint a tükör mögötti műanyag borítás a rögzítési helyéről hiányzik, azt a középkonzol üvegtároló-rekeszén találták meg. A visszapillantó tükör műanyag burkolatának alsó szélén a lövedék által okozott gurulati hely volt látható (469. oldal, 60. fénykép);

[186] - a jobb oldali első ajtó belső burkolatában, a jobb oldali külső visszapillantó-tükör magasságában lévő hangszóró és levegőbefűző műanyag burkolatában, az ajtó alsó szélétől 91 centiméterre, az ajtó zsanérozott szélének belső burkolatának szélétől 9 centiméterre találtak meg az egy db 9 milliméter kaliberű, deformálódott lövedéket (473. oldal, 85. fénykép);

[187] - a szemle végén a feltételezett lövírányt zsinórral és nyilakkal jelölték meg; a fényképfelvételek szerint a lövedék a vezető melletti szélvédő irányából indult, majd becsapódott a belső visszapillantó tükörbe, azt megrepesztette, és végül a jobb első ajtó burkolatába fúródott;

[188] - a csomagtartóban a hátsó ülés háttámlája elé rögzítve csak 8 db 1,5 literes kiszírelésű Green Ice Tea flakon volt, mellette pedig a jármű tartozékai és az elakadást-jelző háromszög. A csomagtartó padlólemeze alatt helyezkedett el a pótkerék és az EÜ doboz;

[189] - a csomagtartó bal oldali részében a gyárilag az EÜ doboz tárolására szolgáló tároló-rekeszben találták meg a SPAR feliratú nylon táskát, benne 3 db, egyenként 100-100 db 100 eurós bankjegyből álló bankjegyköteg; egy 90 db 100 eurós és 2 db 500 eurós bankjegyből álló bankjegyköteg; egy 50 db 200 eurós bankjegyből, két, egyenként 100 db 50 eurós bankjegyből álló bankjegyköteg, valamint egy 7 db 100 eurós, 19 db 200 eurós és 1 db 500 eurós bankjegyből álló bankjegyköteg. (470. oldal, 65. sz. fénykép) (ezt később helyesbítettek azzal, hogy az egyik 100 db 100 eurós kötegben helyesen 101 db volt, így az összesen 8 köteg bankjegy értéke nem 65.000, hanem 65.100 euró volt).

[190] A fényképfelvételek megtekintése alapján látható a töltényhüvely a földön a gépjármű vezető felőli oldalán, attól nem messze, a lövedék bemeneti és kimeneti nyílása a sértett fején, látható a hiányzó rész a kimeneti nyílásnál a koponyacsonton, és egy éppolyan nagyságú és formájú csontdarab a jobb első ülés előtti gumiszőnyegen, a lövedék becsapódásának nyomai (vérfröccsenéssel kísérvé) a belső visszapillantó tükrön, és a jobb első ajtón.

[191] A helyszínen eljáró orvosszakértő (szemle jkv. nyom. ir. 435. oldal) már előzetes véleményében is leszögezte, hogy leginkább ülő, jobbra előre dőlő testhelyzetben érhetette a fejlvés a sértettet, hátulról, igen közélről, majdnem érintő csőtorkolattal.

[192] szakértő3 igazságügyi fegyverszakértő (nyom. ir. 681-684. oldal) véleményében a helyszínen hagyott lönyomok, a lövedék és a töltényhüvely, annak feltalálási helye egybevetésével és vizsgálatával adott véleményében az alábbi megállapításokat tette:

[193] – a vizsgált 9x19 mm (9 mm Luger) kaliberjelű töltényhüvely és lövedék korábban képezhetett egyazon löszert. A löszér gyári készítésű volt.

[194] – a kilőtt lövedék a testen áthaladva a gépjármű visszapillantó tükrének alsó részét találta el és azon megcsúszva haladt tovább, majd csapódott a bal első ajtó felső részén levő hangszóróba.

[195] – a lövés leadásakor a fegyver csőtorkolata nagy valószínűséggel a visszapillantó tükör alsó szélénél alacsonyabban volt.

[196] – a rendelkezésre álló adatok alapján (a gépkocsi utasterében haladó löcsatorna, a töltényhüvely feltalálási helye) a lövést az forgalmi rendszám frsz-ú személygépkocsi bal első ajtajánál állva, kb. csípőmagasságban tartott pisztolyból adhatták le.

[197] A gépjármű szemle során rögzített, az elkövetés egyéb jellemzőit bizonyító további nyomok közül a következőket kell kiemelni:

[198] A jobb első ülésen volt egy bontatlan csomag, barna ragasztószalaggal áttekert eritritol, a többi hátul az ülésen egy bőröndben és egy a vádlott által vitt piros hátizsákban, nem pedig a csomagtartóban.

[199] A bőröndben lévő ragasztószalaggal áttekert eritrit csomagokon sértett1 sértett DNS-ét azonosította a genetikai szakértő (nyom. ir. 605. oldal),

[200] A gépjármű mellett lévő vértócsában megtalált bicskán egyedül sértett1 DNS nyomait sikerült azonosítani (nyom. ir. 668. oldal), de az eritrit csomagolóanyagain (a ragasztószalagon) Terhelt1 vádlott, a hátizsákon és a zöld sapkán a vádlott DNS nyomai, a csomagolóanyagon továbbá a vádlott ujjnyomai is fellelhetők voltak (nyom. ir. 865. oldal).

[201] Mindebből megállapítható, hogy a vádlott által becsomagolt, ragasztószalaggal áttekert cukorhelyettesítőt sértett1 a vádlott hátizsákjából maga tette át a bőröndbe, és bár az előfordulhat, hogy a bőröndöt a csomagtartóból vette ki, egyértelmű, hogy azt a gépkocsi utasterébe áthelyezte, így – az elsőfokú bíróság által megállapított tényállással szemben - a csomagok pakolása közben a csomagtartóba behajolva nem szenvedhette el a lövési sérülést. Erre az elsőfokú bíróság feltételezésén kívül egyetlen konkrét bizonyíték sem állt rendelkezésre.

[202] Még Terhelt1 vádlott sem állította soha, hogy a csomagtartónál álló sértettre lőtt volna rá, helyszíni kihallgatásakor is csak annyit mondott, hogy a vezető felőli oldalon lőtte le sértett1t (vö. helyszíni kihallgatásáról 2019. július 24-én készített felvétel 9:38 percénél), és csak nyomozói kérdésre (miszerint „A kocsi mellett lőtte le a sértett1-t, ugye?”) válaszolta azt, hogy „A kocsi mellett történt a gyilkosság” (felvétel 9:58 percénél), részletekről azonban nem kívánt beszélni.

[203] Az említett nyomozói kérdés, mely a választ is magában foglalja a Be. 186.§ (3) bekezdés a) pontjába ütközik, amely miatt a vádlott nyilatkozatának bizonyító ereje is elenyésző. Emellett pedig nem is feltétlenül azt jelenti, hogy a sértett a gépkocsi mellett állt, a válaszból ugyanis akár az is következhet, hogy ő maga állt a gépkocsi mellett, amikor megölte a sértettet. Ezt, és nem pedig az ellenkezőjét igazolják az objektív bizonyítékok is, melyek alapján kizárólag az állapítható meg, hogy a sértett a gépkocsiban ülve, kissé előre hajolva és a fejét jobbra (a melléte lévő ülés irányába fordítva) szenvedte el a tarkólövést.

[204] Ugyanis nem csak a fenti szakértői vélemények, a helyszíni szemlén rekonstruált löirány, hanem a gépjárműben fellelt koponyaacsont szilánk, továbbá a belső visszapillantó tükrön (ahol a lövedék gurulat miatt irányt változtatott) fellelt vérfreccsenés, a vezető ülés melletti küszöbön keletkezett nagyobb cseppenéses vérnyomok együttes értékelésével is

egyértelműen kizárható, hogy a sértett a gépjárművön kívül tartózkodott a lövés pillanatában. Ennyiben még a vádlott 2019. július 24-én tett beismerő vallomásaiban (nyom. ir. 3948. oldal) tett azon állítása sem fedi a valóságot, hogy a sértettel „face to face” (szemtől szemben) állva adta le a lövést (erre még később a másodfokú bíróság visszatér), az viszont már ezzel teljes összhangban áll, amikor ugyanezen 2019. július 24-i vallomásaiban korábban (3947. oldal) azt állította, hogy sértettnek „mondtam, hogy adja vissza a táskát, azért is volt kiöntve (ti. a tartalma a bőröndbe)”, közben körbenézett, és mikor látta, hogy „senki nem veszi észre, megtörtént a gyilkosság.” Ha ugyanis a hátizsákért hajolt hátra a sértett, hogy azt a vádlottnak visszaadja, miközben a vádlott a vezetőülésnél lévő ajtónál állva a tarkója felé irányzott fegyverrel lőtt, az – függetlenül attól, hogy továbbra is elhallgatta, miszerint a sértett a gépjárműben ült – megfelel a valóságnak.

[205] A bal hátsó ajtón rögzített kiterjedt, és vérző felülettel való érintkezésből származó lecsorgott vérnyomokból, továbbá a 77 x 42 centiméter kiterjedésű, „részben beszáradt vérgyanús szennyeződésből”, amely az arról készített fénykép alapján egy ilyen kiterjedésű vértócsaként azonosítható, egyenesen következik, hogy a sértett testét arra a helyre helyezte ki a gépkocsiból az elkövető, ahol ez a vértócsa keletkezett (ebből indulnak ki a patak irányában a vonszolási nyomok is).

[206] A fényképfelvételek alapján látható a fentiekben jelzett vértócsában az a nyitott állapotú bicska, amely tanú7 tanú vallomása alapján a sértetté volt. A bicska csakis azért lehetett nyitott állapotban, mert azt a sértett használni akarta a halálát megelőzően, s minthogy a lövés a gépjárműben érte hátulról és váratlanul, a bicska használatra való előkészítéséből és a jobb első ülésre kihelyezett, és még bontatlan állapotú eritrites csomagból következően a csomagot szerette volna azzal kinyitni, hogy a tartalmát ellenőrizhesse.

[207] Mindebből az következik, hogy az a kezében lehetett, mikor meghalt, és az eszköz akkor esett a vértócsába, mikor kiemelték a testét az autóból.

[208] Itt kell kitérni Terhelt1 elkövetést beismerő vallomásaira, annak jellemzőire, továbbá a későbbi módosításokra, különös tekintettel az elkövetés idejére vonatkozó bizonyítékokra.

[209] Terhelt1 vádlott már a fentiekben jelzettek szerint sem volt hajlandó az ölés végrehajtásának módjáról részleteket elmondani, vagy ha igen, előfordult, hogy szándékosan félrevezető információkat közölt (vö. az a vallomása, amelyben azt állította, hogy „face to face” ölte meg a sértettet, vagy amikor több különböző helyszínen is elvezette a rendőrséget, azt állítva - nyilvánvalóan valótlanul -, hogy a sértett1 sérelmére elkövetett bűncselekmény során használt fegyvert oda rejtette el). Ez azonban a másodfokú bíróság álláspontja szerint sem jelenti azt, hogy titkolózásának, félrevezetéseinek olyan okot lehetne tulajdonítani, mint amit későbbi vallomásaiban előadott: nevezetesen, hogy a valódi elkövetőről (név5 név5ről) hallgatott ekkor.

[210] Bár a vádlott – igazságügyi elmeorvos szakértői vélemény részét képező - pszichológiai vizsgálatáról készült szakértői vélemény azt valóban megállapította, hogy „a háttérben egyértelműen előfordulhatnak elhallgatott információk, hiszen a vizsgálati személy

az adott cselekményről részleteiben nem számol be”, de ezt már a szakértő is csak „az általa praktikusnak vélelmezett védekezés részeként” értékelte.

[211] Ezt a másodfokú bíróság azért fogadta el, mert számos más bizonyíték alátámasztotta azt, hogy a beismerő vallomása volt a hiteles, nem pedig annak módosítása, így semmilyen jelentőséget nem lehet tulajdonítani annak a körülménynek

[212] Egyrészt, ahogyan azt az elsőfokú bíróság levezette, semmi nem indokolta, hogy olyan – súlyos szabadságvesztéssel fenyegetett – bűncselekményt ismerjen be, amelyet ténylegesen nem ő valósított meg, még az sem, hogy a barátnőjét védje. Ennek ugyanis nem ez lett volna az egyetlen lehetséges módja: ha magát név5 név5t nem is kívánta volna felfedni, a nevének említése nem is követelmény a másként történésre vonatkozó vallomás megtételének (feltéve persze, hogy valóban úgy történtek volna az események, ahogyan azt a vádlott a később módosított vallomásában előadta).

[213] Másfelől, a beismerő gyanúsítotti vallomásaiban olyan részletekről adott számot, amelyekről csak az tudhatott, aki az elkövetésben részt vett. A bűncselekményről beszámoló média-hírek [vö. sajtó1.hu; 444.hu; sajtó2.hu; sajtó3.hu] olyan információkat nem tartalmaztak, hogy az elkövető a sértettet hogyan, honnan húzta a patakba, azt sem, hogy hol, milyen helyzetben helyezkedett el a sértett gépjárműve, sőt, olyan téves információkat is közöltek, miszerint a sértettet *késsel és lőfegyverrel ölték meg, hogy „menekülés közben” lötték fejbe, előtte „megszurkálta”* őt a gyilkosa. Minderről viszont a vádlott a helyszínen pontosan úgy számolt be, és éppen úgy mutatta meg a történeteket, ahogyan azt az objektív bizonyítékok is igazolták.

[214] A vádlott ezen kívül a helyszínen hagyta a biológiai nyomait is, és minden egyéb bizonyíték is a személyére mutatott, erre pedig teljesen irracionális magyarázat az, hogy mindezt szándékosan tette azért, hogy később majd éppen így tudja magát tisztázni. Ezzel ugyanis semmiképpen nem mentheti a felelősségét, ellenkezőleg: mindezzel csakis magára terelte a gyanút.

[215] név5 lehetséges elkövetői minőségével kapcsolatos vallomása ezzel párhuzamosan több okból sem volt elfogadható.

[216] Először is: a ország1 hatóságok közlése szerint név5 beceneve nem „aliasnév6”, hanem „becenév6”, másodfokú tárgyaláson – azt ő is tudta, hogy a beceneve becenév6, de ő az álnevét értette akkor, mikor aliasnév6nek nevezte. Előadta azt is, hogy ő szólította ilyen álnéven név5 név5t.

[217] Továbbá Terhelt1 vádlott a feljelentésében név5-et még egyáltalán nem úgy említette, mint akivel olyan jó viszonyban volt, hogy az ő érdekében eljárva, neki tolmácsolva vett volna részt a sértett1-val kötött kábítószer ügyletben, hanem mint aki - a Terhelt1 vádlott vallomásaiban fő ellenfeleként hivatkozott, őt egész Európában üldöző - tanú87ral áll kapcsolatban, és tanú87 és szövetséges bűnszervezete név5-en keresztül szerzett tudomást Terhelt1 budapesti lakóhelyéről, szokásairól, így hajtották végre ellene a cím60 utcai lakásban a „merényletet”.

[218] Mindezen túl is, tanú7 által említett „aliasnév6” sem azonosítható név5 név5val. A tanú mindvégig azt állította, hogy sértett1 egy „aliasnév6” nevű országl1től akarta megvásárolni a kábítószer, miután a korábbi beszerzési forrása, „becenév9” becsapta őt, mert magasabb áron akart neki értékesíteni. sértett1 elmondta neki azt is, hogy „becenév9 és aliasnév6 egy társaság, *aliasnév6 ennek a társaságnak a vezetője. aliasnév6 nagyon nehéz bűnöző*, egész Európába ők hozzák be a kokaint ország2-n keresztül (nyom. ir. 3439. oldal). Márpedig köztudomású tény, és ezt a vádlott által is csatolt újságcikkek, továbbá a név5 halála kapcsán született bírósági ítéletről tudósító hír [<https://sajtó4/12/mindossze-20-evet-kapott-a-delvideki-orszag1-maffiozo-gyilkosa/>] is alátámasztják, hogy név6 volt a Délvidék „legerősebb bűnbandájának vezetője”, nem pedig név5, aki mindössze név6 „munkatársa” volt [megjegyzendő: mindezen adatok arra utalnak, hogy a korábbi beszállító „becenév9”, és név5 is az név6 által vezetett bűnszervezethez tartozott, mindketten neki dolgoztak, ami egyúttal sejteti – de tényként megállapítani természetesen nem lehetett –, hogy ez akár oka is lehetett egy olyan konfliktusnak, amely végül a sértett halálához vezetett. Feltételezhető ugyanis tanú7 tanú vallomása alapján, hogy sértett1 becenév9 megkerülésével egy másik kokain-forrást keresett tanú20 személyében, aki, mint kiderült, szintén név6-nak közvetített, vagyis sértett1 magát név6 Kurinát, az európai kokainpiacot magának vindikáló bűnszervezet vezetőjét akarta a kábítószerpiacon megkerülni, amelyet – más, a ország4 klánoktól nem szokatlan példastatuálás érdekében végrehajtott leszámolásokhoz hasonló módon – megbosszult. Ezt, miként más lehetséges motivációt sem lehetett az ügyben felderíteni és azonosítani.]

[219] tanú7 tanú előadta, hogy amikor sértett1 „aliasnév6nel” másodjára találkozott a cukrászda1ban, aliasnév6t testőr kísérte, aliasnév6ről továbbá személyleírást is adott (nyom. ir. 3449. oldal). E szerint aliasnév6 egyik szülője afrikai vagy arab, alacsony, fiatal, testes és szemüveges, „nagy név az alvilágban”. név6 személyi adatai és a róla készült igazolvány kép, valamint a médiában megjelent fotó [https://www.sajtó6/kozelet_kekfeny/156690/R%C3%A1csm%C3%B6g%C3%B6tt-Vajdas%C3%A1g-legnagyobb-b%C5%B1nband%C3%A1ja.htm] alapján megállapítható, hogy név6 2018-ban mindössze 28 éves volt, azaz tényleg fiatal, továbbá szemüveges. Nevezett honosításával kapcsolatos állampolgársági iratok (nyom. ir. 2043. oldal) alapján továbbá az is tény, hogy név6 apja neve: személy16, aki bár ország6-ban született, a neve alapján egy kívülálló gondolhatta róla azt, hogy az arab vagy afrikai eredetű. Ehhez képest név5 apja neve (vö. ügyész 39. sorszámú átiratának mellékletével) név5 személy17, név6 Kurinánál idősebb, nem szólva arról, hogy ő nem tekinthető „nagy névnek” az alvilágban (egyes források szerint név6 testőre és „jobbkeze” volt csak), a személyleírás rá egyáltalán nem illik.

[220] név6 a nyomozás során beszerzett adatok szerint a sértett1al történt első találkozás (2018. szeptember 10.) előtt két nappal már Magyarországon volt, a Hotel1-ben szállt meg (nyom. ir. 1991. oldal, 3011-3033. oldal), ahol ráadásul Terhelt1 vádlott is meglátogatta, így ez alapján sem volt kizárható, hogy sértett1 a Kávézó2-ben vele találkozott; név6 továbbá a gyilkosság idején is hazánkban tartózkodott [az név6 név6 hívószámának celladatait az általa használt forgalmi rendszám11 frsz Audi A8 NUSZ kamera felvételek által is rögzített mozgásával egybevető elemzés (nyom. ir. 2975-2980. oldal) szerint 2018. szeptember 18-án 21:07-kor Budapest irányába haladt és 2018. szeptember 19-én 16:42-kor két másik személlyel együtt a Kávézó2-ben találkozott a kávézó biztonsági kamerájának felvételei szerint is (nyom. ir. 3065-3066. oldal)].

[221] Mindezekből két következtetés vonható le: nem csak az, hogy név5 nem azonos azzal az „aliasnév6nel”, akivel sértett1 üzletelt, hanem az is, hogy az említett személy egyértelműen név6-tal azonosítható. Vagyis az elsőfokú bíróság azt helyesen állapította meg, hogy a vádlott legfeljebb utóbb találta ki (név5 halála után), hogy az ő neve „aliasnév6”, és hogy valójában tőle rendelte meg a kábítószer a sértett, arra azonban nem volt oka, hogy a fentiek szerint egybehangzó számos adat és tény értékelése nélkül eltérjen a vádirati tényállás ezzel egyező megállapításától. Ezért a másodfokú bíróság a tényállás előzményi részét megfelelően módosította.

[222] Nem fedí a valóságot a vádlott módosított vallomásának az a része sem, hogy ő adott volna át 44.000 eurót név5 üzenetével együtt a sértettnek, amelyet sértett1 átvett, és számolatlanul eltette a csomagtartó egészségügyi részlegébe egy zacskóba.

[223] A gépjárműkutatás fent említett adatai, és a csomagtartó egészségügyi rekeszből előkerült Spar felíratú műanyag táskában fellelt valuta kapcsán ugyanis megállapítható, hogy mindössze egy szatyor került elő, amely ráadásul el volt rejtve (a csomagtartó bal oldali rekeszébe), így a csomagteréből nem volt látható. Azt, hogy a pénz ide került, a vádlott már csak a fellebbezési beadványaiban kezdte el részletesen taglalni, amikor minden bizonyítékot megismerhetett. Ebben a szatyorban a pénz kötegelve volt: 5 köteg 10.000 és további három köteg 5.000 euró összeget tartalmazó mindösszesen „60.000” euró volt fellelhető. Annyi megjegyzést kell ehhez fűzni, hogy utóbb kiderült, miszerint az egyik 10.000 eurót tartalmazó kötegebe 100 darab 100 euró címletű bankjegy helyett 101 darab volt, így került összesen 65.100 euró lefoglalásra. A lényegen azonban ez nem változtat: egyáltalán nem volt egy kötegeben 44.000 euró, vagy kötegelés nélkül sem volt a többi mellett ilyen összeg elhelyezve, de még csak külön 4.000 euró sem, ezért ilyen összeget a vádlott nem adhatott át a sértettnek.

[224] Ezzel szemben ugyanakkor tanú7 következetes vallomása szerint a sértett a második, „aliasnév6nel” történő találkozára magával vitt 35.000 eurót is egy fekete laptop táskában tartotta, és a halála napján is ugyanebben vitt további 40.000 eurót a kábítószer ellenértékéért.

[225] Terhelt1 vádlott beismerő vallomásában ezzel azonosan előadta, hogy a sértett már a szeptember 18-i találkozó alkalmával is magával vitte a pénzt, azt egy fekete „dologban” tartotta (a másodfokú tárgyaláson már pontosabban megjelölte, és azt fekete laptoptáskában határozta meg), át akarta adni neki, de ő nem engedte, közölve, hogy majd másnap találkozni. (2019. július 24-i helyszíni kihallgatás)

[226] A helyszínen, mégpedig a börtöndben, a vádlott hátizsákja fölött nyitott állapotban egy üres fekete, nyitott laptop táskát foglalt le a nyomozó hatóság.

[227] Mindezeket egybevetve tényként állapítható meg – a vádirat és az elsőfokú bíróság ezzel szó szerint egyező tényállásával szemben –, hogy a kábítószer ellenértékéért szánt összeg a bűncselekmény helyszínéről eltűnt, és mivel tanú7 tanú a később részletezendő vallomása szerint a gépkocsit bezárta, a pénz ezen időpontot megelőzően tűnhetett csak el.

[228] A laptop táskán a genetikai szakértő a sértett és annak élettársa nyomain kívül az egyik húzókáján egy férfi biológiai nyomait találta meg (nyom. ir. 668. oldal), amely azonban további azonosításra nem volt alkalmas. Ebből következik, hogy a laptoptáskát vagy a vádlott nyitotta ki és vitte magával belőle a pénzt, vagy egy másik olyan személy, aki a helyszínt ment, de aki tudott arról, hogy sértett1 már halott.

[229] Ez utóbbihoz kapcsolódnak szorosan az elkövetés időpontjának további bizonyítékai is.

[230] A sértett város2-i lakcíméül szolgáló lakópark beléptető kamerája sértett1 forgalmi rendszám frsz-ú Mercedes típusú gépjárművének kihajtását a lakóparkból utoljára 2018. szeptember 19-én 19:56-kor rögzítette. Ezután a gépkocsi többé nem hajtott be. (feljegyzés a sértett gépjárművének mozgásáról, nyom. ir. 2661-2665. oldal)

[231] A Center3 07. kamera felvételeiről készült elemzésben szereplő képeken (nyom. ir. 2707. oldal) látható, amikor a sértett fenti gépjárművével 20:50-kor megérkezik a bevásárlóközpont1-hez, majd 20:54 órakor a bűncselekmény helyszínére hajt el.

[232] A sértett által használt hívószám123456 hívószámú Blackberry mobilkészülék hívásforgalmazásáról készült feljegyzés (nyom. ir. 2911. oldal) szerint a sértett 2018. szeptember 19-én 20:56-kor a Cím1111. szám alatti bevásárlóközpont1-nél, majd ugyanitt utoljára 21:03-kor bonyolított adatforgalmat, telefonjáról többé semmilyen forgalmazás nem történt (minthogy a hívószám1234-es hívószámmal üzemelő készülékét otthon hagyta, annak hívásforgalmazása az elkövetés ideje szempontjából nem releváns).

[233] A vádlott barátnőjétől, tanú33-tól lefoglalt mobiltelefon fotói között kimentésre került egy 2018. szeptember 19-én 21:10-kor készített fénykép, amelyen egy megterített asztal látható, majd ugyanezen megterített asztallal a háttérben 2018. szeptember 20-én 0:11-kor rögzített fotón már Terhelt1 vádlott is látható. (Feljegyzés tanú33 telefon adatalemzéséről, nyom. ir. 3103. oldal)

[234] Mindebből – a vádlott bármelyik vallomását is tekintve – annyi bizonyosan megállapítható, hogy legkésőbb 23:45 körüli időben a sértett már nem élt.

[235] Ennél pontosabb információt két adat szolgáltatott: egyrészt a vádlott beismerő vallomása, amely szerint a találkozásuk megtörténtét követően nagyon gyorsan, legfeljebb 1-2 perc elteltével megtörtént a bűncselekmény, vagyis a sértett 21:03 és 21:30 közötti időben halt meg; a másik a vádlott későbbi vallomása, miszerint is mikor név5 23:00 óra körül megérkezett, sértett1 és közte megtörtént a „konfrontáció” (veszekedés, szóváltás) a kokainszállítmány elmaradása miatt, melynek során sértett1 leköpte név5 név5t, aki emiatt dühös lett, elővette a pisztolyát, és váratlanul lelőtte a sértettet. Mindedig – a vádlott másodfokú eljárásban pontosított állítása szerint – ott tartózkodtak a gépjármű közelében, beszélgettek néha, de a sértett rendkívül dühös volt, és ennek többször is hangot adott, ő pedig néha odébb sétált. A telefonjaikat mindeközben nem használták, és a gépjárműbe sem ült be egyikük sem, az ajtaját nem nyitották ki.

[236] Ezekkel kapcsolatban a következő objektív bizonyítékokat kellett figyelembe venni:

[237] A vádlott és a védő által az utóbbi vallomás alátámasztásának fontos bizonyítékaként megjelölt kamerafelvétel (Feljegyzés Center2 kamera felvételeinek elemzéséről nyom. ir. 2787-2795. oldal) több mozgást is azonosított 21:00 óra és másnap hajnali 4:00 óra közötti időben a sértetti gépjármű közelében.

[238] Mindenekelőtt le kell szögezni, hogy önmagában a nyomozó hatóság ezen iratba foglalt spekulációja, amely a 22:51 és 22:58 között észlelt mozgásokat „nagy valószínűséggel a bűncselekmény elkövetésének” értékelte, semmit nem bizonyít, ráadásul, az alább kifejtettek szerint a feltételezés tévesnek is bizonyult, ugyanis túl azon, hogy a sértett gépkocsijának közelében 22:51-22:59 közötti semmi pontosan kivehető és azonosítható esemény nem történt, az, hogy ekkor és úgy került sor a sértett életének kioltására, ahogyan azt a vádlott állította, valamennyi körülmény alapján cáfolható volt.

[239] A sértett gépkocsija közelében elhaladó gépkocsik a bűncselekménnyel összefüggésbe nem hozhatók, az áthaladó forgalmat leszámítva tehát egyedül azon mozgások lehetnek relevánsak, amelyek a gépkocsi mellett zajlanak.

[240] A gépkocsi a megérkezését követő órákban a kamerafelvételen láthatóan teljes sötétségben áll, a lehetséges események azonosítása kizárólag a körülötte, illetve közelében megálló gépkocsik világítása, és egyéb fényvillanások alapján kísérelhető meg.

[241] A megérkezés után a legközelebbi ilyen esemény 21:46 és 22:04 óra között történik, amelynek során - nyomon követhetően - csak egy ott találkozó pár intim együttlétére került sor az egyikük sértettl gépjárműve mellett leállított gépkocsijában. Ez a mozgás (miként az összes, helyszín közelében zajló esemény) egyébként már önmagában is kétségesse teszi, hogy a vádlott és a sértett valóban ott várakozott volna a gépkocsi mellett, mert a 21:46-kor ide érkező gépkocsi meg is világította a sértett autóját (nyom. ir. 2788. oldal), és így mindenképpen feltűntek volna kívülállóknak is, holott azzal, hogy azon a – félreeső, kevésbé forgalmas - helyszínen találkoztak, éppen az volt a céljuk és érdekük, hogy másoknak nem tűnjenek fel.

[242] Ezt megelőzően, és ezt követően semmilyen észlelhető mozgás nincs egészen 22:51-ig (nyom. ir. 2789. oldal). Hozzá kell fűzni, hogy az, hogy közel két órán át egyikük sem kapcsolja be a telefonját, amelynek képernyőjének világítása éppúgy feltűnt volna a kamerafelvételen, mint ahogyan a későbbi felvillanó fények is, vagy hogy a sértett a gépkocsijának ajtaját – amely a belső világítást automatikusan felkapcsolja – egyikük sem nyitja ki, a sértett nem akar beülni a gépkocsiba, hanem csak áll a sötétben és várakozik a vádlott vallomása szerint, merőben szokatlan és életszerűtlen magatartás. Annak fényében pedig még különösebb mindez, hogy akkor viszont, mikor név5 megérkezett, és vitatkozni kezdett a sértettel, a vádlott nekik hátat fordítva már üzeneteket váltott ismerőseivel a mobiltelefonján (amit eddig nem tett, csak éppen akkor, mikor az az ember, aki állítólag őt üzenet, csomagok, és pénz átadásával megbízta, vagyis akinek az érdekében eljár, jaliasnév6 van, sőt, komoly szóváltás zajlik közte és a sértett között, amely a vádlottat annyira nem érdekelt, hogy inkább mással foglalkozott).

[243] Emellett Terhelt1 vádlott a másodfokú tárgyaláson tett állítása szerint azt is látta, hogy mikor név5 lelőtte sértett1t, a gépkocsi vezető ülés melletti ajtaja nyitva volt (hogy miért, azt nem okolta meg, de ezzel próbált magyarázatot találni a másodfokú bíróság által bemutatott gépjármű szemle fényképein látható azon vércseppenésekre, amelyek a gépjármű belsejében voltak, és amelyek zárt ajtó mellett, kívülről nem kerülhettek oda). Márpedig nyitott ajtó mellett a belső világítás is működött volna (ami tanú7 2018. szeptember 20. 16:08-kor foganatosított tanúvallomásából - annak 15. oldalán rögzítettekben is – következik, hiszen akkor is felkapcsolt a belső világítás, amikor ezen az éjjelen ő kinyitotta a Mercedes ajtaját), ráadásul nem csak felvillanás-szerűen, mint ahogyan a kamerafelvételeken látható fények, hanem egész hosszán, folyamatosan. Ilyet a Center3 07 kamera nem rögzített, és a fentiek szerint bemutatott – szakvéleményekkel is alátámasztott – aggálytalan bizonyítékok alapján nem is úgy szenvedte el a lövési sérülést a sértett, ahogyan azt a vádlott utóbb állította (a gépkocsi mellett, éppen lehajolva a rászegezett fegyver láttán), hanem a gépkocsiban, a vezetőülésen ülve (és ezzel a vádlott már ismertetett egyik korábbi, beismerő vallomása még összhangban is állt).

[244] sértett1 ráadásul – a vádlott módosított vallomása szerint – egy olyan személy társaságban várta a sötétben név5 megérkezését, csak azért, hogy vele személyesen tárgyaljon, akitől maga is tartott, a találkozótól nagyon feszült és ideges volt. Ezt nem csak tanú7 tanú, hanem a másodfokú eljárásban már maga a vádlott is állította, amikor elmondta, hogy sértett1nek beszámolt arról (állítása szerint csak humorizálva), hogy már ölt embert, de sértett1 ezen nem nevetett, hanem elhitte, komolyan vette. Ilyen körülmények között ez a hosszas várakozás a vádlott társaságában még kevésbé hihető, és inkább célszerű lett volna a sértett részéről az egyébként is lenyomozhatatlan, konspiratív célú telefonon mielőbb egyeztetni név5 név5val, és távozni, vagy egy másik, kevésbé kockázatosnak tűnő találkozót megbeszélni vele.

[245] Emellett nem is érthető, mit akart még sértett1 feltétlenül tisztázni név5 név5val, mikor bár a megrendelt kábítószer nem kapta meg, az előleget visszaszolgáltatták részére. Egy személyes beszélgetés semmit nem változtathatott volna ezen a helyzeten, csak azért szorgalmazni azt, hogy így vonja kérdőre a ország1 alvilág – vádlott állítása szerint is közismert - bűnözőjét, nem egyszerűen bizarr, hanem teljes mértékben ésszerűtlen. Ilyet épelméjű ember nem tesz, és kiváltképpen nem az, akinek ismeretei szerint az az „aliasnév6”, akivel üzletelt (és aki a vádlott vallomása szerint azonos név5 név5val) „nagyon komoly bűnöző, aki már legalább nyolc embert megölt.”

[246] Ugyanilyen logikátlan az is, hogy a vádlott miért maradt a helyszínen, miután teljesítette a rá bízott feladatot: átadta a cukorhelyettesítőt, a 44.000 eurót, és „aliasnév6” üzenetét is. A vádlott állítása szerint sértett1 közvetlenül is kapcsolatban állt „aliasnév6nel”, sőt, a vádlott által sem vitatott előzményekből következően a korábbi találkozók során maga tárgyalt vele. Ilyen körülmények között rá már nem volt szükség, és – az általa a másodfokú tárgyaláson tett vallomása szerint (nevezetesen, hogy még el is fordult, mással váltott közben üzenetet, nem vett részt a beszélgetésben, és tolmácsolnia sem kellett) – a jaliasnév6léte ténylegesen sem tett semmit hozzá ehhez a megbeszéléshez.

[247] Az sem érthető, hogy név5 név5nak miért kellett gyorsan a patakba húznia a sértett testét, ha az égvilágon semmi nem kötötte őt a sértetthez, senki nem tudott arról, hogy

ő a helyszínen volt, senki nem is látta, ráadásul őt – a vádlott állítása szerint – sértett1 „aliasnév6nek” ismerte (mert a vádlott is így szólította), miközben mindenki más becenév6-nak. Így a személye teljes titokban volt – mindaddig, amíg meg nem ölték, és ezután a vádlott terhelő vallomásával bele nem keverte az eseményekbe.

[248] A fentiekben felvetett kérdésekre a vádlott maga sem tudott semmilyen elfogadható magyarázattal szolgálni, de nem is létezik olyan magyarázat, amely logikussá tenné ezt az inkohere és az életszerű emberi magatartással sem összeegyeztethető eseménysorozatot.

[249] tanú35 (Tanú 01) a tanúkutatás során (nyom. ir. 2644-2654. oldal) még semmi érdemlegesről nem tudott beszámolni az éjszaka folyamán történtek kapcsán, majd későbbi (2018. szeptember 27-i) tanúvallomásában már elmondta, hogy 23 óra 30 és 24 óra közötti időben, mikor (a bűncselekmény helyszínéhez képest a patak túloldalán) sétálgatott az erdőben, hirtelen az este csöndjében egy puffanásra figyelt fel, majd kíváncsiságból kicsit kijebb ment, és azt látta, hogy két árny – akikben a mozgásuk alapján férfit vélte felismerni – szaladt a „kis gáton”, fel az Center1 felé. Ekkor az autótól kb. 12 méterre állt, de azt nem tudta megállapítani, hogy ennek a két férfinak lehetett-e köze az autóhoz, amely egyébként sötétben állt, és nem ült benne senki.

[250] A vádlott szerint a tanú ezzel éppen az ő vallomását támasztotta alá, hiszen maga is azt állította, hogy miután név5 lelőtte sértett1t, és nagyon gyorsan a patakba húzta, „becenév5”-szel együtt sietve eltávozott a helyszínről.

[251] Ugyanakkor a tanú vallomásában említett időpont legalább fél-egy órával későbbi, mint a fenti kamerafelvételen rögzített esemény, ezért már pusztán emiatt sem beszélhetett a tanú ugyanarról az eseményről, mint ami a vádlott állítása szerinti időpontban történt (és amelyet szerinte a fenti Center2 kamera is rögzített 23:00 óra körül). Másrészt, ha az éppen sietve távozó elkövetőt és társát látta volna a tanú, akkor – ahogyan ő fogalmazott – az „este csöndjében” azt is hallania kellett volna, hogy valaki (valami) a patakban mozog. Ugyanis a vádlott állítása szerint rögtön azután, hogy a valódi elkövető „aliasnév6” és társa távozott, lesietett a patakhoz, az ott arccal lefelé a hasán fekvő sértettet megfordította, életjeleit ellenőrizte, és várakozott is (arra, hogy talán a helyszínre ér a sértett élettársa, és majd ő értesíti a mentőket). A patakban e mozgás, különösen a magatehetetlen test megfordítása, felismerhető és az éjszakai csend miatt szintén elég hangosnak hallatszó vízcsobbanással járt volna, hasonlóképpen a patakban lépkedő vádlott zaja is. Ilyenekről pedig a tanú nem számolt be.

[252] Ugyancsak nem számolt be előzetes szóváltásról sem. tanú35 tanú vallomása szerint már 21:30-tól kezdődően (mikor munkájából e tartózkodási helyére visszatért) sétálgatott az erdőben, az említett 23:30 óra – 0:00 óra közötti időben pedig már a bűncselekmény helyszínének közelében tartózkodott. Márpedig azelőtt, hogy az állítólagos elkövető a sértettet lelőtte volna (amelyet a vádlott a tanú vallomásában említett „puffanásszerű” hanggal azonosított), a vádlott vallomása szerint sértett1 és név5 név5 „aliasnév6” között vita, szóváltás zajlott, amelynek folyamán a sértett dühösen számonkérte „aliasnév6t” az elmaradt kokain szállítmány kapcsán, és eközbeni indulatában leköpte őt. Ezután a vádlott szerint rendkívül gyorsan zajlottak az események: a lövés, majd a sértett

testének patakba húzása és a helyszínről eltávozásuk is. Mindezeket a tanúnak szintén hallania, észlelnie kellett volna.

[253] Ellenben tanú7 tanú vallomása és a Center2 kamera (nyom. ir. 2787-2795. oldal) fent már írt felvételei alapján egyértelműen megállapítható, hogy 23:47-kor tanú7 érkezett a helyszínre, ráadásul gépjárművel, és nem futva, hanem ugyanezzel a gépjárművel távozott. Ezt a tanú szintén nem látta, pedig pontosan beilleszthető abba az időintervallumba, amely alatt az általa említett egyéb eseménysort látta és hallotta.

[254] Mindebből következően a tanú által észlelték (már amennyiben azok valóban megtörténtek, amely azért fenntartásokkal kezelhető az adatgyűjtés során tett mindezzel ellenkező nyilatkozata alapján) semmilyen összefüggésbe nem hozhatók a bűncselekménnyel, következésképpen a tanúvallomás a vádlott módosított vallomásának alátámasztására szintén teljesen alkalmatlan volt.

[255] Ugyanilyen okok miatt, azaz azért, mert semmilyen módon nem köthetők az eseményekhez a Center3 07-es kamera által 22:32 és 23:02 óra körül a bevásárlóközpont1 parkolójában rögzített események sem (nyom. ir. 2647-2657. oldal), és a vádlott sem ismert fel a másodfokú tárgyaláson a felvétel képein olyan gépjárművet, mozgást, amely a vallomásához kapcsolódott volna, e bizonyítéknak sem volt hatása az elkövetés idejének és az elkövető személyének meghatározására. Megjegyzendő ezen felvételek kapcsán, hogy a üzlet1 kamerája által 22:51 és 22:58 óra között rögzített felvétel szerint az a két személy, akik a vádlott vallomása értelmében név5 név5val és becenév5-szel azonosíthatók, a felvétel tanúsága szerint ott a bűncselekmény közelében beszálltak egy gépkocsiba, és így távoztak, vagyis a Center3 07 kamera parkolójában rögzített felvételeken (amelyen két gyalogosan közlekedő személy egy gépkocsiba beszáll), ugyanők nem is szerepelhetnek.

[256] A vádlott vallomásainak értékelése körében kell szót ejteni arról is, hogy nem ez az egyetlen olyan ügy, amelyben a vádlott hasonló védekezést terjesztett elő, mint sértett1 megölése kapcsán.

[257] A ország1 Köztársaság jogsegélykérelme alapján került sor a vádlott gyanúsítotti kihallgatására Magyarországon 2020. január 7-én (nyom. ir. 1729-1737. oldal) azért, mert a gyanú szerint Terhelt1 „2019. január 5. napján 10 óra 30 perc körüli időben város111 városában, a cím1234. szám alatti lakóház előtti járdán alattomos módon megölte tanú121 ország1 állampolgárt oly módon, hogy lőfegyverrel közvetlen közletről hat célzott lövést adott le rá, amely során nevezett az elszenvedett sérülések következtében a helyszínen életét vesztette.”

[258] Erről az emberölésről ugyanolyan jó minőségű térfigyelő kamerafelvétel készült, mint az helység5-i bűncselekménnyel (és az az iratok mellékleteként adathordozón is rendelkezésre állt). A vádlott – nyilván erre is figyelemmel - elismerte ugyan az emberölést, de arra hivatkozott (az helység5-i emberölés, majd pedig a sértett1-gyilkosság kapcsán előadott első védekezéséhez hasonlóan), hogy az azért történt, mert Budapesten egy lakásban rálöttek, és ezután jutott olyan információk birtokába, amelyek miatt „védelmi mechanizmus indult be nála”, és saját életének védelme miatt ölte meg a sértettet.

[259] További kérdésekre, hogy ki volt a támadó, és hogy hogyan és milyen okból, milyen indítékból követte el a cselekményt tanú121 sérelmére, azt a választ adta, hogy „erről nem akarok most nyilatkozni. Majd a ország1 hatóság, ha személyesen eljönnek, akkor fogok részletesebben beszélni az ügyről.”; továbbá azt is elmondta, hogy egy 7-65 kaliberű Beretta-val valószínűleg meg a bűncselekményt, de „nem nyilatkozom arról, hogy hol van ez most.”

[260] A fentiekből látható, hogy több emberölés kapcsán is egy – nem mellesleg a vádlott által tett feljelentés alapján lefolytatott felderítés eredményképpen megszüntetett büntetőeljárás (lásd ügyész 39. sorszámú átirata) tárgyát képező – állítólagos „merényletre” hivatkozott, amely a cím60 utcai tartózkodási helyén történt. Ezzel összefüggésben – túl azon, hogy lövedék egykori jelenlétére utaló nyomokat a feljelentés kapcsán indult eljárásban fémdetektorokkal sem találtak – hangsúlyozandó, hogy önmagában egy, a lakásban megtörtént lövés nyomai semmiképpen nem igazolják, hogy azok a vádlott elleni támadás során keletkeztek, csak azt, hogy ott egy lövés dördült el. És végül, ahogyan ezt az elsőfokú bíróság is kifejtette, mégha ez igaz is volna, sem teremthetné meg a jogszerűségét egy ember életének kioltására, ezért e lövéssel kapcsolatba semmilyen további bizonyítás nem volt indokolt.

[261] Szembetűnő továbbá a párhuzam a jelen eljárásban előadott vallomásával abban is, hogy nem volt hajlandó részletekkel szolgálni az ölési cselekmény végrehajtásáról, miközben tanú99 megölését térfigyelő kamera rögzítette, így az a vallomása nélkül is látható és igazolható volt, és ugyanúgy nem mutatkozott együttműködőnek a fegyver hollétével kapcsolatban sem. A vádlott másodfokú eljárásban erre tett nyilatkozata szerint ez mindössze a véletlen műve, a másodfokú bíróság álláspontja viszont az, hogy ez szintén egy tudatos taktikára épülő védekezés része, és éppilyen a jelen eljárásban előadott vallomása is.

[262] A rendelkezésre álló bizonyítékokhoz folyamatosan igazító, manipulatív jellegű vallomása az előzményekre vonatkozó alábbi adatok kapcsán is kimutatható volt.

[263] A Terhelt1 vádlott által az élettársával való kapcsolattartás során használt hívószám11111 hívószám elemzéséről készült feljegyzés (nyom. ir. 3115- 3116. oldal) szerint a vádlott 2018. szeptember 15-én, majd 18-án hajnali 1:26-kor város2-n forgalmaz, az ehhez használt cella 1-1,5 km-re található sértett1 sértett lakóhelyétől; 2018. szeptember 18-án délelőtt (aznap, mikor első ízben találkozott a sértettel a kokain-üzlet ürügye miatt) délelőtt 11:07-kor a bevásárlóközpont1nél forgalmazott. Ellenben sem a 18-i találkozó időpontjában, sem a bűncselekmény elkövetésekor nem aktív ez a hívószám (a telefon kikapcsolt állapotban van), legközelebb csak 2018. szeptember 20-án reggel fél 9 körül kapcsolják vissza.

[264] A sértett Mercedes ML gépkocsija a bevásárlóközpont1 9-es és 7-es kamerájának látószögében 2018. szeptember 18-én este 22:03-22:31 között látható (feljegyzés a nyomozati iratok 2943-2967 oldaláról), Terhelt1 vádlott el is ismerte, hogy ekkor ott sértett1-val találkozott.

[265] sértett1 város2-i házában tartott házkutatás alkalmával lefoglaltak egy sporttáskát és több kiló kannabiszt.

[266] A vádlott – eljárás előrehaladtával, a fenti bizonyítékok megismerése után – kibontakozó újabb és újabb vallomása szerint sértett1val (aki a korábbi vallomásai szerint még az a személy volt, aki őt kiszolgáltatta ellenfeleinek, és ezért kellett megölnie őt) baráti kapcsolatban állt. A sértett segítségét kérte egy autókereskedési üzlet elindítása kapcsán, és ezért találkoztak a lakásánál 2018. szeptember 15-én, szeptember 18-án hajnalban pedig egy, a sértett által név5 név5től megrendelt kannabisz-szállítmányból vittek neki mintát; ugyanezen a napon délelőtt név5 név5val találkozott a bevásárlóközpont1nél, hogy megbeszéljék az esti találkozót; este megint visszatért ide, ekkor pedig „becenév5” egy sporttáskában adta át sértett1nak azt a kannabiszt, amit aztán a sértett lakásán lefoglaltak.

[267] Túl azon, hogy milyen módon és időzítéssel terjesztette elő a fenti vallomásait a vádlott, és attól is eltekintve, mennyire irracionális, logikátlan és életszerűtlen mindaz, amiről beszámolt, tanú7 tanú – akiben a sértett (még az 1. számú tanú vallomása és a vádlott állítása szerint is) maradéktalanul megbízott, és akivel mindent megosztott (ide értve a halála napján bonyolított kábítószer-ügyletet is) – soha, egyetlen vallomásában sem tett említést élettársa magyar-ország1 barátjáról, Terhelt1 nevéről, soha nem mondta, hogy az állítólagos új kábítószer ügyletben ilyen nevű személy, vagy bárki más tolmácsként működne közre, sértett1 egyszer sem mondta, hogy kannabiszt is vásárolt „aliasnév6tól” – róla kizárólag a kokain-megállapodás kapcsán beszélt, ilyen kábítószerért fizetett előleget, és ennek átadását várta 2018. szeptember 18-án, majd ezért ment másnap este is a bevásárlóközpont1 parkolójába.

[268] A gépjármű kutatás során fellelt (és barna ragasztószalaggal körbetekert 9 csomag eritritet, a vádlott hátitáskáját, és egy üres laptop táskát tartalmazó) bőröndöt a sértett 2018. szeptember 18-án 21:48-kor vásárolta meg a Center3 Tesco áruházban (jelentés nyom. ir. 2999. oldal), vagyis közvetlenül a vádlottal egyeztetett találkozó előtt. Ez is arra utal, hogy ekkor – ahogyan arról tanú7 tanú, és a vádlott a beismerő vallomásában is beszámolt – készült átvenni a 11 kg kokaint. Szó sem volt kannabisz átvételről, amit egyébként is (a vádlott ezirányú előadása szerint) egy sporttáskában adott át neki „becenév5”, és azért külön fizetni sem kellett, vagyis se táskát, se pénzt nem kellett volna magával vinnie. Ráadásul erről a találkozóról sértett1 idegesen tért haza, közölte is élettársával, hogy elmaradt a kokain átadása, és arra csak másnap kerül majd sor. Ezt a viselkedést szintén nem indokolta volna az, ha eleve kannabisz átvételére készült volna, és az meg is valósult volna.

[269] Mindebből következően a sértettnél tartott házkutatás során fellelt kannabisz nem ekkor és nem ilyen körülmények között került hozzá, a vádlott ezzel kapcsolatos vallomása hiteltelen volt, azt elfogadni nem lehetett.

[270] A fent részletezett okokból egyértelműen megállapítható, hogy a vádlott már a beismerő vallomásában is taktikázott akkor, mikor szándékosan nyitva hagyott bizonyos részleteket - nem árulta el az emberölés végrehajtásának pontos körülményeit, a fegyver hollétét -, de nem azért, mert ténylegesen valaki más volt az elkövető. Több vallomásában (így a 2019. szeptember 16-iban, és ország1 jogsegély iránít megkeresésének teljesítése keretében fogatosított 2020. januárban) utalt arra, hogy számos emberölésről vannak

információi. Ezzel az ítéltábla álláspontja szerint valójában burkolt ajánlatot fogalmazott meg, amelynek lényege az volt, hogy bizonyos eljárási előnyökért cserébe lett volna hajlandó nagyobb fokú együttműködésre. De mivel ezt nem kapta meg, ráadásul időközben az élettársával szembeni kényszerintézkedést meg is szüntették, így a jelen eljárásban a 2019. szeptember 16-i vallomását követően végrehajtott újabb kihallgatása során (2019. november 21-én) a beismerését (közelebbről azt, hogy ő ölte meg sértett1t) vissza is vonta, és ettől kezdve a taktikája irányt váltott: a beismerését teljes egészében visszavonva vallomásait folyamatosan az általa egyre szélesebb körben megismert bizonyítékokhoz, továbbá az általa megnevezett és terhelt személyek (tanú87, név5) eljárás alatt bekövetkezett halálának időpontjához igazította, immár azt is tagadva, hogy ő lett volna a tényleges elkövető.

[271] Ezen módosított vallomásai a részletesen ismertetett belső ellentmondások, azok ésszerűtlen és logikátlan, sokszor pedig kifejezett összefüggéstelen jellemzői miatt tényállás alapját nem képezhették. Ellenben a beismerő vallomását – ahogyan arra az elsőfokú bíróság is helyesen rámutatott – számos egyéb, részben objektív bizonyítékok (kamerafelvételek, cellainformációk, hívásforgalmazási adatok, tárgyi bizonyítékok a helyszínen, a DNS, ujjnyomat és fegyverszakértői vélemények), részben szubjektív bizonyítékok (tanú7 tanúvallomása) is alátámasztották, ezért a törvényszék ezen beismerő vallomásokat törvényes mérlegeléssel fogadta el.

[272] Az igaz, hogy ezek sem voltak minden részletre kiterjedők – így az előzményekre, név6 kábítószer-értékesítői szerepére, a tervezésre, továbbá a sértett1 megölésének konkrét végrehajtási módjára vonatkozó elemeket szándékosan elhallgatta-, emellett továbbá az a ténybeli beismerésen túl a bűnösség beismerést soha nem foglalt magában (hiszen arra hivatkozott, hogy önvédelemből oltotta ki a sértett életét), azonban ezek a hiányzó elemek a már megjelölt további bizonyítékok alapján kétséget kizáróan pótolhatók voltak, és ekként az elsőfokú bíróság tényállása is korrigálhatóvá vált. (Az önvédelemmel kapcsolatos érvei pedig – a később kifejtendők szerint - jogi megközelítéssel voltak cáfolhatók.)

[273] Ennek megfelelően aggálytalanul megállapítható volt, hogy sértett1 a jelen eljárásban váddal nem érintett név6-tól rendelte meg a 11 kg kokaint előző beszállítójával való kapcsolatának megszakadása után, de ezt meghaladóan is a vádirati tényállás volt igazolható:

[274] Szemben az elsőfokú ítéleti tényállással, Terhelt1 vádlott soha nem ajánlott fel a maga nevében kábítószer a sértettnek, hanem eleve tudta, hogy sértett1 sértett kábítószer akart vásárolni, ezért elhatározta, hogy az ölési cselekményt úgy hajtja végre, hogy a sértettet e kábítószerügylet lebonyolításának ürügyén elcsalja az általa megjelölt helyszínre. Ennek érdekében Terhelt1 vádlott 2018. szeptember 18. napja előtt Budapesten 11 kg eritrit nevű cukorhelyettesítő anyagot vásárolt azért, hogy kokain gyanánt azt adja át a sértettnek.

[275] 2018. szeptember 15-én 18:45 és 19:30 közötti időben, továbbá szeptember 18-án 01:30 körül (az eredetileg egyeztetett találkozó napjának éjjelén) – minthogy nem kannabisz minta átadása, és nem is valamilyen legális üzlet érdekében utazott város2-re, sőt, ott ezen időpontokban a sértettel nem is találkozott – a sértett lakókörnyezetét térképezte fel, 2018.

szeptember 18-án a délelőtti órákban pedig a bevásárlóközpont1 parkolóját az ölési cselekmény végrehajtása helyszínének megválasztása céljából.

[276] Mindez pedig megint csak a beismerő vallomását erősíti (amely szerint miután megbeszélték a sértettel a találkozót, elkezdte tervezni a megölését – vö. 2019. július 24-i vallomás 6. oldala), és ez magyarázza azt is, hogy a tervezés során (amikor még személyes kontaktusa nem volt a sértettel) még magánál tartotta a legális kapcsolattartásra használt mobiltelefon készülékét, de a találkozókra azt már nem vitte magával. Az így megállapítható előzményi adatok az emberölés előre eltervezésének tényeként értékelendők a kábítószer-átadás ürügyével együtt.

[277] 2018. szeptember 18-án – ahogyan azt a vádlott a beismerő vallomásában is elmondta – nem tudta végrehajtani az aznapra tervezett emberölést, mivel túl hosszasan elkerülték egymást, a találkozó időpontja késlekedett, így azt másnapra „ütemezte át”, amikor már a sértett által is megismert helyszínen zökkenőmentesen találkoztak.

[278] Az emberölés végrehajtására nézve a vádlott nem kívánt részletekkel szolgálni, azt azonban elmondta, hogy a találkozó létrejötte után nagyon gyorsan, legfeljebb 1-2 perc alatt „megtörténtek a dolgok”. Ezt a már ismertetett bizonyítékok nem cáfolták, a módosított vallomást (azt, hogy később, 23 óra körül, és nem is ő, hanem valaki más követte azt el) ezen objektív bizonyítékok a legcsekélyebb mértékben sem támasztották alá. Amikor a sértett gépjárműve közvetlen környezetében a kamerák először mozgásokat észleltek az odaérkezése után 21:46 és 22:04 óra közötti időben, az odaérkező gépkocsi meg is világította a Mercedes ML gépjárművet, amely ott állt a teljes sötétségben, sem a sértett, sem a vádlott nem volt a közelben (amely logikus is, hiszen az ottlétüket – annak okának esetleges lelepleződése, felismerésük és azonosíthatóságuk miatt – egyiküknek sem állt érdekében mások előtt nyilvánvalóvá tenni). Ezt megelőzően a sértetti gépjármű közelében emberi jelenletre utaló jelek nem voltak megfigyelhetők, és a 23 óra körüli eseményekig sem (melyek, amint azt az ítéltábla a fentiekben bemutatta, szintén nem hozhatók összefüggésbe a sértett megölésével).

[279] Így az elkövetés időpontja tekintetében is a beismerő vallomás volt a hiteles, és ennek alapján az elsőfokú bíróság által rögzített „20 óra utáni időpont” is pontosítható volt. Megállapítható, hogy sértett1val a vádlott 20:54 körüli időben találkozott, és a sértettet 21:03 (a sértett telefonjának utolsó forgalmazása) és 21:46 közötti időben (a kívülálló odaérkezése) ölte meg.

[280] Teljesen megalapozatlan volt az emberölés végrehajtásának körülményeire vonatkozó elsőfokú tényállás is. A vádlott beismerő vallomásában arról részleteket nem kívánt elmondani, hogy konkrétan „a gépkocsin belül vagy kívül” lőtte-e le a sértettet (2019. július 24-i vallomás 8. oldal), így – szemben az elsőfokú bíróság tényállásával – azt sem mondta soha, hogy a sértett a csomagtartóban pakolt, miközben megölte, de ugyanezen vallomásában (annak 11. oldalán) olyat viszont állított, amely az objektív bizonyítékokkal egybevetve megint csak megfelel a valóságnak. Elmondása szerint ugyanis visszakérte tőle a hátizsákot – amely, mint az ismert, a gépkocsi hátsó ülésén volt, vagyis ahhoz, hogy a vádlott kérésének eleget tegyen, a vezető ülésen (ahol a nyomok alapján a lövést elszenvedte) helyet foglaló sértettnek hátra kellett fordulnia -, eközben a vádlott körülnézett, hogy látja-e valaki, majd miután meggyőződött arról, hogy nincs tanúja, „megtörtént a gyilkosság”.

[281] Ezt követően – megint csak korrigálandó az elsőfokú tényállást – a vádlott a sértett testét a gépjárműből kihúzta, és a gépkocsi mellé helyezte. A vonszolás helyszíni szemlén rögzített nyomát követő, egymással párhuzamosan futó két vércsík – a fényképfelvételek egyszerű megtekintése útján is megállapíthatóan – folyamatos cseppenésekből állt össze. Mivel a sértett fején két vérző sérülés volt (a lövedék bemeneti és kimeneti nyílása), a vércsíkok távolsága is ilyen jellegzetességeket mutat, elfogadható volt a vádlott beismerő vallomása abban is, hogy a sértettet a kezénél fogva húzta a patakba.

[282] A vádlott a beismerő vallomásaiban azt állította, hogy több mobilkészüléket talált, az egyiket (a Blackberryt) a gépjármű mellett, és emellett a kocsiiban is keresgélrt, majd azokat magához vette és úton hazafelé megszabadult tőlük. Módosított vallomásában a vádlott ezt valótlannak minősítette arra hivatkozással, hogy az egyéb bizonyítékok is alátámasztják, miszerint a sértettnek csak két telefonja volt, és ezek közül is mindössze egy a helyszínen, ezért ez is bizonyítja, hogy csak légből kapott állításokat közölt a beismerése során (vagyis azt meggyőzőnek elfogadni lehet). Ezzel szemben a másodfokú bíróság álláspontja szerint annak, hogy a sértett élettársa csak két mobilkészülékről tudott, számos magyarázata lehet (pl. hogy a sértett gépkocsijában volt további olyan készülék is, amelyeket nem használt - erre utal, hogy hozzá köthető egyéb hívószámot a nyomozás során sem sikerült azonosítani). A beismerő vallomást így ebben a vonatkozásban sem látta a másodfokú bíróság hiteltelennek, már csak azért sem, mert az abban említett magatartás (azaz, hogy a telefonokat út közben eldobálta), továbbá beismerő vallomásának egyéb részletei is (pl. hogy levette a felső ruházatát, és azt is eldobta, vagy hogy a helyszínről is úgy távozott, hogy ne legyen egyszerűen nyomon követhető, és hogy a fegyvertől is megszabadult) az helység5-i emberölést követő cselekvőségével nagyfokú egyezést mutat (hiszen ott is ugyanezt tette). Ez azonban olyan kérdés, amelynek semmilyen jelentősége nincsen az emberölés elkövetőjének személye szempontjából, így további megállapítást a mobiltelefonok kapcsán nem is indokolt tenni, azt a tényállásban sem kellett rögzíteni.

[283] Az elsőfokú tényállás (miként az ezzel egyező vádirat is) abban is megalapozatlan volt, miszerint a sértett a kábítószer ellenértékeként 65.100 eurót vitt volna magával, és hogy ezt a vádlott hátrahagyta volna. Amint azt a másodfokú bíróság a fentiekben kifejtette, tanú7 tanú vallomása értelmében a kábítószer ellenértékeként 40.000 eurót vitt magával a sértett (már a 2018. szeptember 18-i találkozóra is) egy – a vádlott egyező állítása szerint is - fekete laptop táskában. Azt – az egyébként is szintén folyamatosan változó – vádlotti vallomást, miszerint ő adott volna át a sértett halála előtt 44.000 (majd aztán 65.000) eurót, elfogadni nem lehetett (hiszen egyrészt nem ilyen összeg volt a csomagtartóban, hanem kötegelve 65.100 euró). Abban nem tévedett a törvényszék, hogy a kábítószer átadása valóban csak ürügy volt, eleve nem állt senkinek sem a szándékában sértett1nak értékesíteni 11 kg kokaint, és a megtévesztésül szolgáló eritrit is úgy volt becsomagolva, mint általában a kábítószer, vagyis ránézésre egyáltalán nem lehetett megállapítani, hogy a csomagokban mi van. A sértett azonban abban a feltevésben érkezett a találkozóra, hogy valódi kábítószer fog kapni, ennek ellenértékét vitte magával a laptop táskában, de az eltűnt onnan.

[284] Ennek több lehetséges magyarázata lehet: vagy a vádlott (állításával szemben) magával vitte, vagy a helyszínen olyan személy érkezett (akár a vádlottal egy időben, akár később), aki pontosan tudta, hogy a sértett már nem él (és azt is, miért), és így vette magához a pénzt. Ez következhet tanú7 vallomásából is, aki úgy tudta sértett1tól, hogy a sértett

„országokkal” találkozik (vagyis nem egyetlen személlyel). Ezen túlmenően, bár a vádlott – három különböző, hozzá köthető emberölés elkövetési módjából kirajzolódni látszó – szokásához képest merőben szokatlan volna, ha társasággal érkezett volna megölni sértettl, az is egyértelmű, hogy mindenki mást, akinek köze volt a sértett megöléséhez, a vádlott mindvégig igyekezett palástolni, vagyis ebből következően sem lehet teljes egészében kizárni, hogy a helyszínen ilyen személy is jelen lehetett. Ezért, jóllehet, az nem kétséges, hogy Terheltl ölte meg a sértettet, nem elképzelhetetlen, hogy a pénzt ez a személy (és nem ő) vette magához. Mindezt bizonyítani nem lehetett, így azt sem lehetett kétséget kizáróan megállapítani (és ekként egy újabb minősítő körülményt a terhére róni a nyereségvágyból történő elkövetés formájában), hogy a vádlott vitte volna magával az összekészített 40.000 eurót, az viszont tény, hogy a gépkocsi csomagtartójában fellelt készpénznek a bűncselekményhez semmi köze nem volt.

[285] A további, helyszín közelében észlelt mozgások minden kétségen felül tanú7 megjelenéséhez 18. szeptember 20-án 03:32 órakor is visszatért (Jelentés és 2651-2653; 2661-2665; Feljegyzés 2787. oldal).

[286] tanú7 tanúvallomásában (2018. szeptember 20. 16:08-kor fogatosított kihallgatásáról készül jegyzőkönyv 15. oldal) ugyanakkor azt is elmondta, hogy amikor másodjára visszament a gépkocsihoz, kinyitotta a vezető ülés felőli ajtaját, aminek következtében a gépkocsi világítása felkapcsolódott, emiatt látta a forgalmi engedélyt (amit egyébként a sértett a napellenző mögött tárolt) az ülés előtti szőnyegen. Ekkor gyorsan magához vette a gépkocsi szabadkezes kulcsát, és visszaroht a saját autójához (megjegyzés: a szabadkezes kulcs – amint azt a tanú is elmondta – úgy működik, hogy a gépjárművet a kulcs birtokosának közeledésével automatikusan nyitja, és a távolodásával zárja is). Emiatt a gépkocsi bezárt. Ez tehát két, egymást követő fényvillanással járt: először, mikor az ajtót kinyitotta, majd utána, mikor a gépkocsi bezárt. Mivel a tanú azt állította, hogy háromszor járt a Mercedesnél, és sértettl is azt kérte tőle, ha 2-3 óra elteltével sem jelentkezik, menjen oda a üzletl mögé, a találkozó helyszínére, mert „akkor biztos, hogy baj van”, nem zárható ki, hogy a üzletl kamera (nyom. ir. 2787-2795. oldal) által 23 óra körül észlelt, két fényvillanással járó esemény tanú7 említett magatartása volt. Ezt megint csak nem lehetett kétséget kizáróan megállapítani, az azonban továbbra is tény, hogy az ekkor rögzített mozgás – a vádlott vallomása ellenében - nem hozható összefüggésbe a sértett megölésével.

[287] A III. és IV. tényállási pontra vonatkozó bizonyítékokat az elsőfokú bíróság számba vette, és azokat kellő részletességgel értékelte is, ebben hibát a másodfokú bíróság nem észlelt. A törvényszék megállapításait e körben a vádlott sem vitatta, ő és a védő is kizárólag jogi megközelítésben támadta a bűnösség megállapítását (mellyel később foglalkozik a másodfokú bíróság).

[288] Összességében a másodfokú bíróság álláspontja az volt, hogy az elsőfokú bíróság alapvetően helyes álláspontra helyezkedett, mikor mérlegeléssel a vádlott ténybeli beismerő vallomásait elfogadva megállapította, hogy a vádlott volt az, aki előre eltervezett módon megölte név2cöt és sértettl, a II. tényállási pontot a bizonyítékok törvényes értékelésén keresztül támadó védelmi perorvoslatok ezért eredményre nem vezethettek.

[289] Az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és cselekményének jogi minősítése is helyes és törvényes volt, egyben maradéktalanul megfelel az élet és testi épség büntetőjogi védelméről szóló 3/2013. Büntető jogegység határozatban megjelelő iránymutatásoknak is, azonban a vádlott korábbi elítélésének alapjául szolgáló külföldi ítélet érvényének elismerésére figyelemmel az emberölés további minősítő körülménye is megállapíthatóvá vált a másodfokú eljárásban.

[290] Az előre kiterveltség tényeit az elsőfokú bíróság felsorakoztatta, az az elsőfokú bíróság hibátlan indokolása mellett minősíti mindkét emberölést (Btk. 160.§ (2) bekezdés a) pontja), úgyszintén a több emberen elkövetés a két ember életének szándékos kioltásával járó, egy eljárásban elbírált cselekmények alapján. [Btk. 160.§ (2) bekezdés f) pont] Ez utóbbi kapcsán a védő fellebbezésében foglaltakra figyelemmel megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy a védő tévesen hivatkozott arra, miszerint e minősített eset megállapíthatóságának akadályát képezi az, hogy nem került több ember élete veszélybe a bűncselekmény megvalósítása során. Ez ugyanis egy másik minősített esetek, a „több ember életét veszélyeztetve” elkövetésnek (160.§ (2) bekezdés g) pont) a követelménye, a több emberen elkövetés ehhez képest már akkor megvalósul (és befejezetté válik), ha az elkövető legalább egy embert megöl, és egy másikat megkísérli kioltani. Egyáltalán nem szükséges, hogy e közben mások élete is veszélybe kerüljön, és az elkövető tudatának sem kell erre kiterjednie.

[291] Az Újvidéki Törvényszék 2009. április 13-án kelt és 2010. április 14. napján jogerőre emelkedett K.835/2008 számú ítélete érvényének személyi körülmények körében kiegészítettek szerinti elismerése folytán tény, hogy a vádlott a vele szemben ugyancsak emberölés büntetvének kísérlete [1978. évi IV. törvény 166. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a), b) és f) pont] miatt kiszabott 15 év szabadságvesztés büntetéséből 2017. február 7. napján amnesztiával szabadult. A szabadságvesztés végrehajthatósága megszűnésének e napjától a jelen eljárásban elbírált ugyancsak szándékos emberölés elkövetéséig (2018. július 1. és szeptembere) három év még nem telt el. Erre tekintettel a vádlott a Btk. 459.§ (1) bekezdés 31/a) pontja értelmében különös visszaeső, és éppen ezért a terhére rótt bűncselekmény a Btk. 160. § (2) bekezdés h) pontja szerint is minősül.

[292] A legkisebb mértékben sem volt osztható a védelmi oldal társadalomra veszélyesség hiányára, és büntethetőséget kizáró okokra történő hivatkozása.

[293] Túl azon, hogy a vádlott e körben eladott védekezése egyébként is minden szempontból cáfolható volt, holott valamennyinek szerepelnie kell ahhoz a történeti tényállásban, hogy egyáltalán jogi szempontból is vizsgálható legyen a megvalósulásuk, ahogyan arra a törvényszék is rámutatott, egyetlen európai jogrendszer (még a Köztársaság Btk.-ja) szerint sem hiányzik, vagy szűnik meg a jogellenessége annak az emberölésnek, amit az elkövető azért valósít meg, mert azt feltételezi, hogy a sértett enélkül az ő életére törne.

[294] Az emberölés ilyen elhárító jellegű megvalósítása mindössze két esetkörben adhat alapot a terhelt felmentésére: az egyik a jogos védelem, a másik pedig a végszükség.

[295] A Btk. 22. § (1) bekezdése szerint nem büntetendő az a cselekmény, amely a saját, illetve más vagy mások személye, javai vagy a közérdek ellen intézett, illetve ezeket közvetlenül fenyegető jogtalan támadás elhárításához szükséges. A 23. § (1) bekezdése

szerit pedig nem büntetendő annak a cselekménye, aki saját, illetve más személyét vagy javait közvetlen és másként el nem hárítható veszélyből menti, vagy a közérdek védelme érdekében így jár el, feltéve, hogy a cselekmény nem okoz nagyobb sérelmet, mint amelynek elhárítására törekedett.

[296] Látható, hogy mind a jogos védelem, mind pedig a végszükség csak közvetlenül fenyegető támadás vagy veszély esetén jogosítja fel az elkövetőt az elhárító magatartás kifejtésére.

[297] Közvetlenül fenyegető támadásról akkor beszélünk, ha az elhárító cselekmény akkor és ott történő kifejtésének az elmulasztása a későbbi elhárítás lehetőségét kizárja. A megtámadottnak nem kell megvárnia, hogy a közvetlen fenyegetésből a támadás ki is fejlődjön, a szembeszállás joga éppúgy megilleti a közvetlen fenyegetés esetén is. A jogos védelmi helyzet nem áll fenn, ha a sértett magatartása nem azonnali (közvetlen), hanem egy esetleges és későbbi bántalmazást helyez kilátásba (BH1998. 63.).

[298] A közvetlen támadás lehetősége a vádlott saját vallomása szerint sem volt kilátásban egyik esetben sem, csupán (be nem bizonyított állítása szerint) tartott attól, hogy ez a jövőben esetleg bekövetkezik. Az előre eltervezés jellegénél fogva is kizárja akár az elhárító jogos védelem, akár a végszükség fennállását.

[299] Bár a magyar jog ismeri a megelőző jogos védelem (Btk. 21. §) jogintézményét is, az még távolabb áll a vádlott védekezésétől, ugyanis az kizárólag az élet kioltására nem alkalmas védelmi eszközzel (tipikusan kerítéssel, elektromos árammal) okozott sérelmekre nyújt törvényi védelmet a jogtalan támadónak, feltéve, hogy a védekező mindent megtett, ami az adott helyzetben elvárható annak érdekében, hogy az általa telepített védelmi eszköz ne okozzon sérelmet.

[300] Így a sértettek megölésében megnyilvánuló vádlotti magatartás még bizonyíthatósága esetén sem lett volna alkalmas egyik büntethetőséget kizáró ok megállapítására sem, nem szólva arról, hogy a vádlott ezen értékrendje – amely nem csak felhatalmazza, hanem egyenesen dicséretesnek tartja az általa bűnözőnek tartott emberek megölését, mert azzal nem csak magát, de a társadalmat is megvédelmezi – éppen az, amelyet a törvényes rendre épülő társadalmak kifejezetten tilalmaznak.

[301] A IV. tényállási pontban írt közbizalom elleni bűncselekmények minősítése törvényes volt, de a löfegyverrel vagy lőszerral visszaélés büntettének minősítése, és az ahhoz fűzött jogi magyarázat is több szempontból hibás volt.

[302] E bűncselekmény megnevezése kapcsán az alábbiakra kell rámutatni:

[303] Az elsőfokú bíróság egy az egyben átvette a vádirati minősítést, és a vádlott közbiztonság elleni bűncselekményeit 3 rendbeli, a Btk. 325. § (1) bekezdés a) pontjába és a (2) bekezdés a) pontjába ütköző löfegyverrel és lőszerral visszaélés büntettének értékelte.

[304] Nem adta azonban semmilyen indokát annak, hogy mely elkövetői magatartások alapján alakul ekként a bűncselekmény rendbelisége, mindössze azt fűzte ehhez, hogy „mind a cseh, mind a magyar törvények büntetni rendelik az engedély nélküli fegyvertartást, ezáltal a vádlott megvalósította az azokkal kapcsolatos bűncselekményt.” Ez egyrészt téves álláspontot tükröz, mert nem csak „a fegyvertartás” az, amely a jelen ügyben elkövetői magatartásként felmerül, nem is szólva arról, hogy a lőszer birtoklása nem „fegyvertartás”. Ennél lényegesebb azonban, hogy a vádhatóság minősítésénél utalt arra, hogy a vádirati tényállás 1., 2. és 3. pontjaiban írtakat értékelte 3 rendbeli bűncselekményként, az elsőfokú bíróság pedig az 1. és 2. tényállás megfelelő elkövetői magatartását láthatóan nem is vonta jogi értékelése alá akkor, mikor a „fegyvertartásban” látta megvalósulni e bűncselekményt.

[305] A lőfegyverekről és lőszerokról szóló 2004. évi XXIV. törvény (a továbbiakban: Lőf. tv.) 1. § (2) bekezdés 21. pontja szerint tartás a birtoklás, a viselés és a tárolás. A jogalkalmazói gyakorlat szerint a tartás, mint elkövetési magatartás a lőfegyver hosszabb idejű birtoklását, a lőfegyver feletti uralom viszonylag huzamosabb időn keresztül gyakorlását jelenti (BH 2007.109., 2012. B.21.). Tartásról van szó akkor is, ha az elkövető csak az általa ismert helyen rejtje el a lőfegyvert vagy a lőszert, ha onnan bármikor magához veheti. A tartás feltételezi a megszerzést, amely jogszerű és jogellenes egyaránt lehet.

[306] Az engedély nélküli tartás, mint a lőfegyverrel és a lőszerrel visszaélés bűncselekményének elkövetési magatartása a következetes ítélkezési gyakorlat szerint viszont csak abban az esetben nyerhet önálló értékelést, ha a készítés vagy a megszerzés jogszerű volt.

[307] A vádlott azonban az irányadó tényállás szerint az I. és II. pontban írt bűncselekmények során is engedély nélkül (jogellenesen) megszerzett lőfegyvert használt, majd az I. tényállásban írt fegyvert eldobta (azaz tartásával felhagyott), a II. pontban írt fegyver soha nem került elő, ellenben a prágai tartózkodási helyén tárolta az általa ugyancsak jogszerűtlenül megszerzett III. pontban írt összesen 2 darab lőfegyvert, egy hangtompítót és további 76 darab lőszert.

[308] Mindezek – ahogyan az a tényállásban is helyesen szerepel – a Lőf. tv. 2. § 16. és 22. pontja értelmében lőfegyvernek, illetve lőszernek minősülnek, de minden esetben a jogellenes megszerzés írható a vádlott terhére (vagyis az 1. elkövetési fordulat), emellett a III. tényállásban írt tartási magatartás a megszerzéssel halmazatban nem áll, ugyanis a lőfegyver, illetve a lőszer engedély nélküli megszerzését követő engedély nélküli tartása a természetes bűncselekményegység körében értékelendő.

[309] Ugyancsak kérdésként merült fel, hogy az egyidejűleg lőfegyverre és lőszerre elkövetett bűncselekmény a természetes egység körébe tartozik-e, avagy valódi, alaki bűnhalmazat megállapításának van-e helye.

[310] A Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény Nagykommentárja [Új Jogtár, WoltersKluwer Kiadó] szerint természetes egység jön létre, ha az elkövető egy időben vagy egymást követően több lőfegyverre, több lőszerre nézve valósít meg különböző elkövetési magatartást (készít, tart, átad) anélkül, hogy újabb jogellenes állapotot hozna létre,

illetve az egyidejűleg lőfegyverre és lőszerre elkövetett tényállásszerű magatartások esetén (EBD2018. B.25., BH1978. 509.).

[311] E bűncselekmény kapcsán a Kúria elvi jelentőségű jogértelmezési iránymutatása – valójában a fentiekkel összhangban - a következő:

[312] A Btk. a 325. §-ban a lőfegyverrel vagy lőszerrel visszaélés címszó alatt egyetlen bűncselekmény törvényi tényállását határozta meg. Bármely lőfegyver veszélyessége abból fakad, hogy abból lőszer löhető ki. Ha a lőfegyver nem alkalmas lőszer kilövésére (mert például hatástalanították) akkor annak birtoklása nem is jelenthet veszélyt a közbiztonságra. A Btk. 325. §-ában ugyanannak a bűncselekménynek a különböző elkövetési tárgyaira végrehajtott azonos vagy különböző elkövetési magatartások ugyanazt a védett jogi tárgyat, ugyanazt a társadalmi érdeket sértik vagy veszélyeztetik. Az azonos jogtárgysértésre figyelemmel az egyidejűleg lőfegyverre és lőszerre elkövetett tényállásszerű elkövetési magatartások esetén valódi alaki (eszmei) bűnhalmazat nem állapítható meg.

[313] Ezek alapján tehát nem lehet kérdéses, hogy egyszerre, egy időben jogszerűtlenül megszerzett lőfegyverek és lőszerek tekintetében a bűncselekmény egyrendbeli természetes egységként értékelendő.

[314] A következő eldöntendő kérdés az volt, hogy helyes-e az az ügyészi álláspont, amely szerint a III. tényállási pontban szerepeltetett fegyverek és lőszerek egységéhez további kétrendbeli bűncselekményként kapcsolta az I. és II. tényállásban az emberöléshez használt lőfegyvereket és lőszereket, avagy az a főügyészi álláspont, amely szerint „mivel a vádlott az 1. tényállási pont szerinti cselekményéhez használt lőfegyvertől a menekülés közben megszabadult, annak birtoklásával így felhagyott, így az ekkor megvalósított, valamint a 2. és a 3. pont szerinti köznyugalom elleni bűncselekményei természetes egységet nem képezhetnek. Tekintettel azonban arra, hogy a három ugyanolyan bűncselekmény elkövetése között a rövid időköz, valamint az egységes akaratelhatározás is megállapítható, ezért a folytatólagosság megállapításának feltételei fennállnak.”

[315] A másodfokú bíróság a főügyészi álláspontot osztotta ugyan, de nem azon indokok alapján, amelyet kifejtett.

[316] A már említett Nagykommentár szerint folytatólagos a cselekmény, ha a tartásra vonatkozó jogellenes állapot megszűnése után rövid időn belül ismét jogellenes állapot jön létre.

[317] Más szavakkal: ha a lőfegyver, lőszer megszerzője a birtoklással (tartással) felhagy, vagy az más módon kikerül a birtokából, és ezzel a jogellenes állapot megszűnik, az állapotbűncselekmény befejeződik, majd az elkövető egységes akaratelhatározással ugyanilyen bűncselekmény törvényi tényállását meríti ki rövid időn belül, a Btk. 6.§ (2) bekezdésében írt folytatólagosság (mint törvényi egység) elemei megvalósulnak.

[318] Ennek alapján tehát az I. pontban az elkövetés után megszűnt jogellenes állapotot követően alig két hónappal később a II. tényállásban írtak szerint jogellenesen megszerzett

másik lőfegyverre és hozzá tartozó lőszerre megvalósított ugyanolyan bűncselekmény között a folytatólágosság nyilvánvaló, de a másodfokú bíróság a II. és III. tényállásban írt elkövetési időköz (hat hónap) sem tekintette olyan hosszúnak, amely a vádlott egységes akaratelhatározása mellett a folytatólágosság egységét megbontotta volna.

[319] Ekként tehát az I., II. és III. tényállással érintett lőfegyverek és lőszer jogellenes megszerzésében megnyilvánuló vádlotti magatartás nem bűnhalmazat, hanem egységesen egyrendbeli folytatólágosan elkövetett bűntett. A III. tényállásban írt lőfegyverek és lőszer engedély nélküli megszerzését követő engedély nélküli tartása a már kifejtettek értelmében önálló jogi értékelés alá nem esik.

[320] A bűncselekmény megnevezését illetően is eltért a másodfokú bíróság bírósági határozatban történő megnevezéséről szóló 61/2008. BK vélemény 1. pontja szerint a bűncselekményt mindig a Btk. Különös Részében meghatározott alcímével kell megnevezni. A kollégiumi vélemény indokolása szerint a Btk. nem minden bűncselekményi tényállást jelöl külön alcímmel, hanem számos esetben több bűncselekményi tényállást közös alcím alá sorol, és nincs külön alcíme az egyes bűncselekmények minősített eseteinek sem, ez a kodifikációs-technikai megoldás a bűncselekmény megnevezését nem érinti: egy bűncselekményt akkor is csak az alcímével kell megjelölni, ha közös alcím alá több, külön §-ba, bekezdésbe vagy pontba foglalt törvényi tényállás tartozik. Ennek értelmében az elsőfokú bíróság által használt – a Btk. 325.§-ának címéhez igazodó - „lőfegyverrel vagy lőszerrel visszaélés” megnevezés volna a helyes.

[321] Ugyanakkor a főügyészi indítványban is megjelölt kúriai döntés [Bfv.758/2016/6.] ettől kifejezetten eltérő álláspontra helyezkedett. Indokolása szerint a Btk. 325.§-ában meghatározott bűncselekmény címében a vagy szó feltüntetése kétségtelenül az alternativitásra utal, azaz azt fejezi ki, hogy a bűncselekmény vagy lőfegyverrel visszaélés vagy lőszerrel visszaélés lehet. Miután pedig a Be. és a 61. BKv 1. pontja értelmében az ítélet és az ügydöntő végzés rendelkező részében a bűncselekmény Btk. szerinti megnevezését kell feltüntetni, kifejezetten értelemzavart okozhat az a jellemző, tipikus és rendszerinti eset, amikor a bűncselekményt egyidejűleg lőfegyverre és a hozzá tartozó lőszerre követik el. Az Alaptörvény 28. cikke szerint a bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak. A Kúria álláspontja szerint a lőfegyverre és a lőszerre egyidejűleg végrehajtott - tipikusnak tekinthető - elkövetés esetén a bűncselekmény helyes megnevezése nem pusztán lőfegyverrel visszaélés büntette, hanem lőfegyverrel és lőszerrel visszaélés büntette lehet, abban az esetben pedig, ha a bűncselekményt kizárólag vagy lőfegyverre vagy lőszerre követik el, a bűncselekmény megnevezése lőfegyverrel visszaélés büntette vagy lőszerrel visszaélés büntette lehet. Ez a megnevezés közérthető, megfelel a józan észnek és egyben fedi a bíróság döntésének a tartalmát is.

[322] A 61/2008. BK vélemény 3/a. pontja szerint a másodfokú bíróság a vádlott terhére megállapítható elkövetési magatartást is megjelölte az adott törvényhely megfelelő fordulatának feltüntetésével.

[323] Erre az értelmezési iránymutatásra figyelemmel osztotta a másodfokú bíróság a főügyési okfejtést, és a bűncselekmény megnevezését is helyesbítette.

[324] Az elsőfokú bíróság a joghátrány alkalmazása szempontjából jelentős büntetéskiszabási tényezőket feltárta, azok alapvetően a megváltoztatott minősítésre figyelemmel szorulnak helyesbítésre.

[325] A különös visszaesői minőség emberölés minősített esetekénti megállapítása folytán egyrészt az élet elleni bűncselekmény immár háromszoros minősülése súlyosít, másrészt ugyanakkor éppen emiatt az ezt megalapozó külföldi elítélést, amelyet az elsőfokú bíróság még további súlyosító körülményként - „kvázi különös visszaesésként” - értékelt, immár csak a büntetett előélet körében lehet figyelembe venni. További súlyosító körülmény viszont a közbiztonság elleni bűncselekmény folytatólágossága.

[326] A másodfokú bíróság a védő érvelésével szemben minden más vonatkozásban a törvényszékkel értett egyet. Így helyesen látta úgy az elsőfokú bíróság, hogy sem a beismerő vallomás, sem az időmúlás, sem pedig a megbánás nem írható a vádlott javára.

[327] A büntetéskiszabás során értékelhető tényezőkről szóló 56/2007. BK vélemény II/11. pontja szerint csak a bűnösségre is kiterjedő beismerő vallomás enyhítő körülmény, egyéb, részbeni beismerő vallomás legfeljebb akkor, ha az felderítő jellegű; ilyen esetben a cselekmény egészére kiterjedő beismerésnek a bűnösség részbeni tagadása mellett is enyhítő hatása van. Az helység5-i emberölésre vonatkozó egyértelmű és nyilvánvaló bizonyítékok mellett az elismerés csak a tényekre terjedt ki, a bűnösségre már nem, és valódi megbánás sem kapcsolódott hozzá. A vádlott a sajnálatát csak látszólag juttatta kifejezésre, ez semmilyen olyan formában nem nyilvánult meg, amely arra utalt volna, hogy tetteivel szembenézve valóban bánja a tettének következményeit.

[328] A III/10. pont értelmében az elkövetés óta bekövetkezett időmúlás nyomatéka csökken, vagy el is enyészhet, ha az időmúlást maga az elkövető idézte elő. Minthogy a vádlott hosszabb ideig szökésben volt, az elkövetés óta bekövetkezett időmúlás csak olyan csekély fokú enyhítő körülmény, melynek nyomatéka a súlyosító körülmények mellett jelentéktelen.

[329] A Btk. szerint a büntetés célja kettős. Egyrészt a vádlott személyiségéhez mért tetterányos büntetés kell, hogy szolgálja a Btk. 80.§-ában kitűzött célokat.

[330] Jelen ügyben a vádlott kifejezésre juttatta abbéli világnézetét, hogy helyesnek tartja az igazságszolgáltatást saját kezébe venni, és önhatalommal is érvényt szerezni meggyőződésének, ennek érdekében akár embereket ölni, továbbá, hogy egy „genszter” életét értéktelennek tartva az ilyen ember életének önkényes elvételét kifejezetten jogszerűnek tartja, nemhogy csökkentette, hanem nagy fokban emelte a személyében rejlő társadalomra veszélyességet. Ugyancsak rendkívüli mértékben emelte a vádlott társadalmi kockázatát az, hogy alig egy évvel – ugyancsak kettős emberölés miatti hosszú, ámde akkor még határozott tartamú – szabadságvesztésre ítélese után újabb két emberölést hajtott végre, előre eltervezetten, az egyiket fényes nappal, gátlástalanul, az azt észlelőkben félelmet keltve, a

köznugalmat súlyosan megzavarva. Bár felderíteni nem lehetett a konkrét motivációkat, az azonban egészen bizonyos, hogy nem személyes indítékból ölte meg a sértetteket, neki az áldozataihoz semmi köze nem volt. A hidegvérrel, nyilvánvalóan más személy – ismeretlen - érdekeinek megfelelően elkövetett súlyos élet elleni bűncselekmények Terhelt1 vádlott emberi életet – mint legfőbb értéket - semmibevevő, a törvényekkel szándékosan, célzatosan és következetesen szembeszegülő, a társadalmi együttélés normáit elfogadni képtelen személyes jellemzőire világít rá.

[331] Az ilyen elkövetővel szemben egyedül a legsúlyosabb büntetés, az életfogytig tartó szabadságvesztés tekinthető tetтарыыosnak, egyúttal csak ez alkalmas arra, hogy másokat is visszatartson hasonló bűncselekmény elkövetésétől.

[332] Az elsőfokú bíróság – alapvetően az emberölésre figyelemmel – a törvény által biztosított leghosszabb, 40 évi tartam utáni feltételes szabadság lehetőségét találta arányban állónak az adott ügy jellegzetességeivel, a súlyosító és enyhítő körülményekkel.

[333] Ezt a másodfokú bíróság az emberölés újabb minősített esetének megállapításától függetlenül változtatlanul arányosnak találta, nem látta indokát annak, hogy e lehetőségtől a vádlottat végleg elzárja. Ugyanakkor a vádlott – előéletével és a jelen eljárásban is elbírált kettős emberöléssel jellemezhető – rendkívüli veszélyességére figyelemmel a társadalom védelme megköveteli a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjának törvényi maximumban történő meghatározását. hangsúlyozandó egyúttal, hogy a kedvezmény biztosítása nem jelent garanciát is egyben, mindössze annyit, hogy legelőször 40 év múlva kerülhet sor a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének megvizsgálására.

[334] A közügyektől eltiltás alkalmazása szükséges volt, és annak törvényi maximumban meghatározott mértéke is igazodik a mellékbüntetés törvényi céljaihoz.

[335] A szabadságvesztés végrehajtási fokozata, továbbá az előzetes fogvatartás beszámítására vonatkozó rendelkezés is megfelelt a törvénynek.

[336] Hibátlanul döntött az elsőfokú bíróság a lefoglalt tárgyak további jogi sorsáról, ugyanakkor elkerülte a figyelmét, hogy a vádlottól lefoglalt fegyvereket vizsgáló Nemzeti Szakértői és Kutató Központ kérte, hogy ezek jellegzetességei miatt a későbbi szakértői munkákhoz az eljáró szervek tegyék lehetővé a fegyvereknek az NSZKK fegyvergyűjteményében történő elhelyezését (1043. oldal).

[337] A lefoglalás és a büntetőeljárás során lefoglalt dolgok kezelésének, nyilvántartásának, előzetes értékesítésének és megsemmisítésének szabályairól, valamint az elkobzás végrehajtásáról szóló 11/2003. (V. 8.) IM-BM-PM együttes rendelet 77. § (7) bekezdése szerint ugyan az elkobozott fegyvert meg kell semmisíteni, ha erről a hatóság rendelkezik, vagy ha a fegyver értékesíthető, de az értékesítés eredménytelen. De a Rendelet 63. § (2) bekezdése lehetővé teszi, hogy ehelyett az elkobzott bűnjelet valamely szerv részére térítés nélkül adja át. A másodfokú bíróság ennek megfelelően rendelkezett.

[338] Egyetértett a másodfokú bíróság azzal az állásponttal, amellyel a vádlottnak kiadandó pénzösszeg bűnügyi költség biztosítására történő visszatartásának mellőzését indokolta.

[339] A vádlott a tőle lefoglalt pénz kiadását arra hivatkozással kérte, hogy az a mostohaanyukájáé, tőle kapta azért, hogy szedje össze magát, de csak kölcsön.

[340] Ugyanakkor a honosítási eljárásban csatolt önéletrajzában (2035. oldal) egyetlen szót sem ejtett magyar nevű mostohaanyjáról, a vele azóta is fennálló kapcsolatáról, és egyébként is, amennyiben a pénzösszeget mástól kölcsönként kapta, afelett a kölcsön összegének átvételével a rendelkezési jog is átszállt. A Ptk. 6:383. §-a értelmében a kölcsönszerződés alapján az adós köteles a pénzösszeg szerződés szerinti későbbi időpontban a hitelezőnek történő visszafizetésére, azaz az ő kötelessége gondoskodnia arról, hogy lejáratkor a pénz a visszafizetés érdekében rendelkezésre álljon, ez független attól, hogy a kölcsön összegét felhasználta-e vagy sem.

[341] Minthogy azonban az általa állított körülmények alapján is egyértelmű, hogy a lefoglalt pénz a vádlott pénze volt (az ő tulajdonát képezte), bármilyen jogcímen is került hozzá, azt neki is kell a Be. 321.§ (1) bekezdés alapján a lefoglalás megszüntetésekor kiadni, így az elsőfokú bíróság úgy erről, mint a kiadandó pénz bűnügyi költség biztosítására történő visszatartásáról helyesen és törvényesen rendelkezett.

[342] tanú12 polgári jogi igényét szintén helytállóan utasította el a törvényszék, adós maradt azonban annak anyagi jogi szabályainak megjelölésével, és részben téves is volt az ezzel kapcsolatos tényállás, valamint az azon alapuló magyarázat.

[343] A Ptk. 6:519. § szerint, aki másnak jogellenesen kárt okoz, köteles azt megtéríteni. Csak akkor mentesül a felelősség alól a károkozó, ha bizonyítja, hogy magatartása nem volt felróható.

[344] Egyrészt a másodfokú bíróság a lefoglalt 65.100 euró tekintetében – az elsőfokú bíróság tényállásától eltérve – megállapította, hogy ez az összeg nem hozható semmilyen összefüggésbe azzal a kokain-ügylettel, amely miatt a sértett a bevásárlóközpontban a vádlottal találkozott, így erre nézve a jogellenes károkozó magatartás teljes egészében hiányzik. Emellett további tény, hogy az, miszerint az egyébként a helyszínre vitt 40.000 eurót Terhelt1 vádlott vette volna magához, és vitte volna el, kétséget kizáróan nem volt megállapítható, így ezen összeg erejéig pedig nem volt bizonyítható, hogy a vádlott okozta jogellenesen a kárt.

[345] Minderre figyelemmel tehát Terhelt1 vádlott a Ptk. fenti törvényhelye alapján nem kötelezhető a sértett1 sérelmére elkövetett bűncselekmény kapcsán kártérítés megfizetésére.

[346] A bűnügyi költség viselésével kapcsolatos rendelkezés is helyes és törvényes volt, de valóban számítási hibát ejtett annak összegszerűségében a törvényszék, így azt helyesbíteni kellett.

[347] A fentiekre figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Be.606.§ (1)(2) bekezdései alapján részben megváltoztatta, míg egyéb törvényes rendelkezéseit a Be. 604.§ (1) bekezdés a) pontja és a 605.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta, a Be. 184.§ (2) bekezdés a) pontja alapján feltüntetve a vádlott születési nevét; továbbá az iratok alapján (nyom. ir. 3843. oldal) a letartóztatás kezdő napját, egyben feltüntetve az ezt megelőző napon őrizetben töltött időt. Feltüntette a bűnjelek és az forgalmi rendszám frszú Mercedes Benz ML63 személygépkocsi kezelési helyét.

[348] A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetése óta letartóztatásban töltött idő beszámításáról a Btk. 92.§ (1) és (2) bekezdése alapján határozott.

[349] A vádlott a másodfokú eljárásban felmerült, kirendelt védői díjból, gépjármű tárolási költségből és gépjármű szakértői díjból (II. tényállás) álló bűnügyi költséget a Be. 613.§ (1) bekezdése alapján köteles az államnak megfizetni.

Budapest, 2021. december 13.

dr. Magócsi István s.k.

dr. Borbás Virág Bernadett s.k.

dr. Raczkó Katalin s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A Fővárosi Törvényszék a 2021. március 3. napján kihirdetett 31.B.409/2020/41. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.126/2021/. számú ítéletében írt változtatásokkal 2021. december 13. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2021. december 13.

dr. Magócsi István sk.

a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Moncz Tímea

tisztviselő

...